

Vestitorul numelui lui Iehova

“Străjerule, cât mai este din noapte?”

Isaia 21.11

Anul V — Ianuarie 1936 — No. 1

Conținutul:

Prizonieri (continuare) Partea III-a 3

Fecioare 8

Apare odată pe lună

Editori:

SOCIETATEA DE BIBLIE

ȘI TRACTATE M. D. I.

Soc. Anonimă de Editură

Str. Crișana No. 33, București 2

Voi
îmi
sunteți
martori-
zice Iehova-
că eu sunt
Dumnezeu.

Isaia 43:12

© W. B. E. I. S.

VESTITORUL NUMELUI LUI IEHOVA

Revistă editată de

SOCIETATEA DE BIBLIE ȘI TRACTATE M. D. I.

SOC. ANONIMĂ

Str. Crișana No. 33

București 2

(Traducerea acestei reviste, apare în mai multe limbi).

„Și toți fiii tăi vor fi învățați de Iehova, și mare va fi pacea fiilor tăi”. — *Isaia 54:13* (Versiune engleză).

Sfânta Scriptură învață clar

CĂ IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat, că el este din vecinicie în vecinicie, că el este Creatorul cerului și al pământului și Dătătorul de viață al creaturilor sale. Că Logosul a fost începutul creațiunii sale și agentul activ al său la crearea tuturor lucrurilor; că el este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer și pe pământ, și că el este principalul agent executor al lui Iehova.

CĂ DUMNEZEU a creat pământul pentru om; că el a creat pe om perfect și pentru a trăi pe pământ unde l-a pus. Că omul a călcat cu voința legea lui Dumnezeu și astfel a căzut sub sentința de moarte; că din cauza păcatului lui Adam, toți oamenii s'au născut ca păcătoși și n'au niciun drept la viață.

CĂ ISUS a devenit om pentru a putea deveni Răscumpărătorul omului; că a suferit moartea pentru a procura prețul de răscumpărare pentru om; că Isus a înviat ca creatură divină din morți, s'a înălțat la cer și că Dumnezeu l-a ridicat mai presus de orice creatură și de orice nume și l-a investit cu toată puterea și cu toată autoritatea.

CĂ ORGANIZAȚIUNEA LUI IEHOVA se numește Sion și că Isus Cristos este funcționarul principal și Regele căruia îi aparține dreptul de a domni peste lunde; că urmașii unși și credincioși ai lui Cristos sunt copiii Sionului și membrii organizațiunii lui Iehova; că ei sunt martorii săi și că au datoria și privilegiul să deie mărturie despre supremația lui Iehova și să proclame hotărârile sale așa cum sunt exprimate în Biblie; și că ei trebuie să ducă fructele împărăției tuturor aceluia care voesc să-i asculte.

CĂ LUMEA s'a sfârșit; că Domnul Isus Cristos, pe care l-a așezat Iehova pe tronul său, a expulzat pe Satan din cer și fundează acum împărăția lui Dumnezeu pe pământ.

CĂ REMEDIUL și binecuvântările de cari vor profita popoarele pământului nu vor putea veni decât prin împărăția lui Iehova pe care Christos a început să o stabilească. Că fapta mare următoare a Domnului va fi distrugerea organizațiunii lui Satan și stabilirea dreptății pe pământ; că toți cei cari în împărăție se vor supune legilor sale vor fi restatorniciți și vor trăi vecinic pe pământ.

Misiunea sa

ACEASTA REVISTĂ este editată pentru a ajuta oamenilor să cunoască pe Iehova Dumnezeu și hotărârile sale, așa cum sunt revelate în Biblie. Ea publică instrucțiuni biblice cari sunt folositoare cu deosebire martorilor lui Iehova. Ea pregătește pentru cetitorii săi un studiu sistematic al Bibliei și oferă și altă literatură pentru încurajarea acestor studii. Ea publică

între altele articole potrivite pentru instruirea publicului prin radio.

Ea se ține strict de Biblie ca autoritate pentru expunerile sale. Ea este absolut liberă și independentă de toate partidele, de toate sectele, de toate instituțiunile în general. Ea este fără rezervă în serviciul lui Iehova Dumnezeu, în serviciul împărăției sale a cărei Rege este Cristos. Ea n'are un punct de vedere dogmatic, dimpotrivă; cititorul este invitat să supună conținutul ei la un examen serios la lumina Sfintei Scripturi. Ea nu se amestecă în nici o controversă și coloanele sale nu sunt deschise criticilor individuale.

Adrese pentru comandă:

România: . . . . . Str. Crișana 33, București 2

Cehoslovacia: . . . . . Tylova ul. 16. Praha-Smichov

Iugoslavia: . . . . . Visegradska ul. 15, Belgrad

Franța: . . . . . 129, Faubourg Poissonnière, Paris IX

Belgia: . . . . . 66, rue de l'Intendant, Bruxelles

Statele-Unite: . . . . . 117 Adams Street, Brooklyn, N. Y.

Canada: . . . . . 38-40 Irwin Ave., Toronto, 5, Ont.

Australia: . . . . . 7 Beresford Rd., Strathfield, N. S. W.

Vă rugăm să vă adresați totdeauna la Societate.

Prețul abonamentului anual

România:	Lei	120.—
Pentru străinătate	Lei	150.—
Cehoslovacia:	Coroane	24.—
Franța:	Franci francezi	20.—
Belgia:	Franci belgieni	24.50
Statele-Unite:	Dol.	1.50

A V I Z

Acelora cari încă nu și-au achitat abonamentul pe anul 1935, revista le este oprită, atât a abonaților singuratici cât și ale grupelor și nu se vor trimite, până când nu și vor aranja abonamentul pe anul 1935.

A P E L

Iubiți frați și surori,

Cari sunteți tineri și liberi, către voi se adresează acest apel!

Cine dorește dintre voi ca tot timpul să-l folosească pentru serviciul lui Dumnezeu, a vesti bunătatea Lui, ca un martor pentru numele Său. *Isaia 43:12*? Cine dorește dintre voi ca oamenii să aibă parte de viață, pace, fericire și binecuvântarea lui Dumnezeu?

Toți cari doresc să ieie parte într'un astfel de serviciu, să scrie la Societate.

PRIZONIERI

„Duhul Domnului Dumnezeu este peste mine, căci Domnul m'a uns să aduc vești bune celor nenorociți. El m'a trimis să vindec pe cei cu inima zdrobită, să vestesc robilor slobozenia, și prinșilor de războiu izbăvirea”. — Isaia 61:1-3.

PARTEA III-a

¹² În decursul timpului întunecat al războiului mondial poporul lui Dumnezeu a fost în prinsoare sau în împiedecare, însă credincioșii au avut nădejde de a fi liberați ca să poată sluji și preamări pe Iehova. Dumnezeu le-a zis prin profetul său: „Întoarceți-vă la cetățuia, prinși de război plini de nădejde! O spun și astăzi, că îți voi întoarce îndoita!” (Zaharia 9:12; În acel period întunecat al războiului mondial poporul lui Iehova n'a văzut că Regele venise la templu, numai la câțiva ani mai târziu cei credincioși au aflat și au priceput lucrul acesta, și atunci s'au întors la Sion, a cărui cetățuia este Iehova și Regele și Justificatorul său. Acei prizonieri plini de nădejde ai Sionului, această este organizațiunea lui Dumnezeu, după ce au fost liberați în anul 1919 de cătușile lor și au fost aduși în armonie deplină cu Sionul cu ocazia inaugurării legământului nou, au fost uniți cu Domnul în templu. Pretutindenea în templu au fost luminați și mai târziu au ajuns la aprecierea profețiilor citate mai sus și a altora. De când au fost aduși în templu ei apreciază faptul că Sionului, în care sunt cuprinși și ei, i s'a întors din partea Domnului o parte îndoită. Cuvântul „îndoita” întrebunțat în profeția lui Zaharia înseamnă de două ori atâta, și la începutul lucrării Eliseu, când Iehova a uns pe clasa servului său credincios, s'a întâmplat că s'a dat o măsură îndoită a spiritului lui Ilie unșilor cari au primit însărcinarea și porunca să se consacreze lucrării preumbrite de Eliseu și să o aducă la îndeplinire. Punctul cel mai important aci este că clasa servului credincios a fost ca prizonieră în groapă și acolo a sperat în venirea Regelui; și după ce Regele a scos din prinsoare și a dus în templu și a uns pe clasa aceasta, li s'a dat o măsură îndoită a spiritului lui Ilie, și acești unși credincioși au devenit o parte a cetățuiei, ndică a Sionului, a cărei cap este Christos, și peste toți este Iehova. Aceștia zic apoi: „Țara aceasta pustiită a ajuns ca o grădină a Edenului; și cetățuile acestea dărâmate, cari erau pustii și surpate, sunt întărite și locuite!” — Ezechiel 36:35.

¹³ Prizonierii izbăviți devin apoi martorii lui Iehova și ținta atacurilor „creștinătății”, care este instrumentul lui Satan. După liberarea lor națiunile din jur — prin acestea se înțeleg oamenii binevoitori cari sunt împrejurul lor — încep să cunoască pe Domnul: „Și neamurile, cari vor mai rămânea în jurul vostru, vor ști că eu, Domnul, am zidit din nou ce era surpat, și am sădit ce era pustiit. Eu, Domnul, am vorbit, și voi și face”. (Ezechiel 36:36) Acești credincioși sunt reprezentați și prin profetul Ieremia, și celor reprezentați prin Ieremia Iehova le zice: „Te voi face [pe rămășița reprezentată prin Ieremia] pentru poporul acesta [al creștinătății] care aparține organizațiunii lui Satan] ca un zid tare de aramă; ei se vor război cu tine, dar nu te vor birui; căci eu voi fi cu tine, ca să

le scap și să te izbăvesc, zice Domnul”. — Ieremia 15:20.

¹⁴ În armonie cu profeția de mai sus a lui Ieremia a spus Isus o parabolă (Matei 25:36) care se aplică la începutul judecării templului. De atunci încoace organizațiunea lui Satan a atacat mereu pe martorii lui Iehova și năncetat sunt aruncați unii din ei în temniță, întocmai după cum a anunțat dinainte Isus; totuși aceștia nu sunt prizonieri ai nădejdei, după cum sunt descriși de profetul Zaharia. Intocmai ca apostolul Pavel care din pricina credincioșiei sale a fost întemnițat de organizațiunea lui Satan tot așa sunt aruncați în închisoare și martorii lui Iehova din când în când, și ei sunt „întemnițați ai lui Isus Christos”. Aceasta înseamnă că ei aparțin lui Christos și au fost întemnițați de dușman din pricina credincioșiei lor. Deși acești credincioși sunt închiși, ei totuși vestesc cu îndrăzneală în închisoare, întocmai ca apostolul Pavel, evanghelia împărăției, și îndată ce scapă de închisoare propovăduiesc mai departe. — Faptele Apostolilor 28:20; Efeseni 4:1; 2 Timotei 1:8; Filimon 1:9; Evrei 13:3.

¹⁵ Ei au fost mai demult prizonieri, cari au fost ținuți încătușați de organizațiunea lui Satan din pricina lipsei lor de cunoștință și din pricina aprecierii lor insuficiente a adevărului, și în timp ce au fost în întuneric și împiedecare au încetat să propovăduiască evanghelia; acum însă după ce au fost aduși în lumină deplină și în libertatea deplină în Christos Isus, vestesc adevărul cu curaj fie că se află într-o închisoare literală sau afară. Ei sunt hotărâți să-și dovedească integritatea sau neprihănirea față de Iehova în toate împrejurările. Satan și slujitorii săi pot să puie piedici organizațiunii care este formată din martorii lui Iehova, totuși Satan și instrumentele sale blestemate nu pot nicidecum să împiedece sau să mărginească mai departe mințile și devotamentul din inimă al martorilor credincioși față de Domnul. Chiar și când sunt aruncați în închisori literale din pricina credincioșiei lor în predicarea evangheliei, ei se folosesc de fiecare ocazie ca să propovăduiască evanghelia împărăției, și când sunt puși în libertate nu-și pun mâinile în sân, ci-și continuă activitatea indiferent de aceea că ce face organizațiunea lui Satan.

Servitute

¹⁶ Dacă o creatură este roaba altuia, atunci se spune pe drept despre această creatură că se află în servitute sau în prinsoare. Dacă un om de frica unei alte creaturi sau organizațiunii, cari au putere peste el, refuză să-și facă datoria cu care a fost însărcinat, atunci se poate spune pe drept despre el că se află în servitute sau robie. Apostolul Pavel, adresându-se acelor cari s'au angajat de bunăvoie să facă voința lui Dumnezeu, a scris epistola către Evrei prin inspirațiunea Domnului. În capitolul al

doilea argumentul său se referă la Christos Isus, frații săi și potrivnicul lor Diavolul care caută să-i nimicească. După aceea apostolul zice: „Și să izbăvească pe toți aceea, cari prin frica morții erau supuși robiei toată viața lor”. (Evrei 2:15) Cine sunt cei amintiți aici cari „erau supuși robiei toată viața lor”? Dacă-i place Domnului să lămurască poporului său însemnarea profeției sale, atunci prin înțelegerea justă a unei profeții vor fi înțelese mai bine și alte declarațiuni de ale Cuvântului lui Dumnezeu. Din acest motiv este de lipsă să facem din timp în timp câteva schimbări în ceea ce s'a spus despre Cuvântul lui Dumnezeu, și această schimbare în expresiune se face din pricina luminei mai clare care a fost dăruită poporului lui Dumnezeu dela venirea lui Christos Isus la templu. Este făgăduit că lumina va lumina tot mai limpede.

¹⁷ Acum venim la întrebarea din alineatul de mai sus. Pentru a găsi răspunsul la această întrebare trebuie examinat contextul. Apostolul scrie acolo despre fiii lui Dumnezeu chemați la mărire, a căror conducător, cap și Domn este Christos Isus. Nici Iudeii și nici mulțimea mare de oameni nu sunt discutați în acest text. Și nici n'ar fi niciun motiv pentru a examina pe vreuna din aceste clase. Chestiunea de controversă dintre Satan și Iehova se referă la creaturi omenești și nu la îngeri, și de aceea întrebarea de mai sus și răspunsul la ea nu poate cuprinde pe îngeri. Poate pune Iehova oameni pe pământ cari îi vor rămânea credincioși și adevărați? Aceasta este chestiunea de decis. Dumnezeu face cunoscut scopul său nu numai de a decide chestiunea aceasta în favoarea sa, ci afară de aceasta de a alege un număr din creaturile omenești pe cari le va înălța la demnitatea de domnitori ai lumii. Clasa sau casa regală este „sămânța lui Avraam”, adică semânța făgăduinței, semânța sau fiii lui Iehova pe care l-a reprezentat Avraam. Isus vorbește despre sine însuși și frații săi și zice: „Iată, eu și copiii pe cari mi i-a dat Domnul”. (Isaia 8:18; Evrei 2:13) Această profeție scrisă de Isaia se referă fără îndoială la Isus, și Pavel o aplică în felul acesta. Copiii pe cari i-a primit Isus dela Dumnezeu sunt creaturi omenești, adică carne și sânge; și pentru a decide chestiunea de controversă și pentru a învinge pe Satan care a provocat pe Iehova, Isus a trebuit să devină carne și sânge. În Evrei 2:14 și este spus că el s'a făcut carne și sânge. El ca om a trebuit supus probei celei mai aspre, care încercare îi va pricinui mari suferințe, și din această probă a trebuit să iasă biruitor; de aceea zice Scriptura: „Se cuvenea, ... să desăvârșească, prin suferințe, pe Căpetenia mântuirii [noastre]”. (Evrei 2:10) Aceste suferințe ale lui Isus au fost de lipsă pentruca să-și dovedească integritatea sau neprihănirea față de Dumnezeu și capacitatea de a deveni justificatorul lui Iehova. „Măcar că era Fiu, a învățat să asculte prin lucrurile pe cari le-a suferit. Și după ce a fost făcut desăvârșit, s'a făcut pentru toți cei ce-l ascultă, urzitorul unei mântuirii vecinice”. — Evrei 5:8, 9.

¹³ Diavolul are puterea morții și cel ce trebuie să fie Justificatorul lui Iehova trebuie să biruiască și să nimicească pe Diavol. Isus și-a dovedit neprihănirea chiar și până la o moarte rușinoasă ca păcătos și în locul păcătoșilor, și prin aceasta Isus a arătat că are toate calitățile cerute pentru a fi Justificatorul lui Iehova și autorul mântuirii vecinice. Isus a făcut toate acestea „pentruca, prin moarte, să nimicească pe cel ce are puterea morții, adică pe diavolul, și să izbăvească pe toți aceia, cari prin frica morții erau supuși robiei toată viața lor”. Nu se poate spune că națiunea Izrael sau mulțimea mare de oameni ar fi cei amintiți aci, cari de frica morții lor se află în robie, și anume din mai multe motive: națiunea izraelită ca întregime n'a fost „chemată la slavă” deși o rămășiță a aceluia popor a fost chemată; cu chemarea înaltă. Trebuie cugetat că în Evrei 2:10 este declarat că Isus, aducând pe mulți fii la slavă, a fost desăvârșit prin suferințe; mai departe națiunea Izrael n'a avut viață și de aceea nici n'a putut fi supusă robiei „toată viața”. De fapt până la venirea lui Christos Isus nimeni n'a avut viață. El a zis: „Eu am venit ca oile să aibă viață”. „Darul fără

plată al lui Dumnezeu este viața vecinică în Isus Christos, Domnul nostru”. — Ioan 10:10; Romani 6:23.

¹⁹ Mulțimea mare de oameni pe atunci n'a existat; ea n'are viață și nici nu poate avea viață până când nu este născută și primește viață pe calea hotărâtă de Dumnezeu. Nici națiunea Izrael și nici mulțimea mare de oameni nu sunt discutate așa dar în textul de mai sus scris de apostolul Pavel. Prin urmare nu ei sunt aceia cărora li se dă ajutor. Și de asemenea nu sunt nici îngerii aceia cărora li se ajută. Versetul al șasesprezecelea al acestui capitol sună: „Căci negreșit, nu în ajutorul îngerilor vine el, ci în ajutorul seminției lui Avraam”. — Evrei 2:16.

²⁰ Cei amintiți aici sunt numai „frați sfinți, cari aveți parte de chemarea cerească”, a căror Cap și Prinț este Christos Isus. (Evrei 3:1) Aceștia au fost născuți la viață ca fiii lui Dumnezeu și prin urmare în Christos, și viața lor este ascunsă în el. (1 Petru 1:3; Coloseni 3:3; Viața lor a început când au fost născuți ca fiii spirituali ai lui Dumnezeu. (Romani 8:16, 17; 1 Ioan 3:1) Numai aceștia sunt chemați la slavă „ale căror nume sunt scrise în cartea vieții”. (Filipeni 4:3) Ei primesc viață veșnică cu condiția că sunt foarte credincioși lui Dumnezeu, și-și păzesc neprihănirea față de el până la sfârșitul carierei sau alergării lor pământești. — Apocalips 2:10.

²¹ Din clipa când cineva a fost născut ca fiu al lui Dumnezeu prin Christos Isus, Capul și autorul mântuirii vecinice, el devine obiectul atacurilor lui Satan și trebuie să sufere din mâna lui Satan Diavolul „cel ce are puterea morții”. Satan a căutat să omoare pe Isus și a încercat de asemenea să omoare și pe toți urmașii săi credincioși. Argumentul apostolului decide fără nici-o îndoială că Christos Isus și membrii trupului său sunt aceia cari sunt examinați în capitolul al doilea al epistolei către Evrei. Pe fiecare din aceștia l-ar omori Satan dacă Iehova nu s'ar îngriji de ei. Fiecare urmaș al lui Christos Isus a fost dela începutul vieții sale obiect al atacului, și de aceea prin frica de moarte au fost supuși de Satan robiei. De care moarte le este frică? Nu de moartea naturală ca urmare a păcatului lui Adam, ci de moartea prin acela „ce are puterea morții, adică Diavolul”. O astfel de pedeapsă cu moartea este dată de Satan și organizațiunea sa prin agenții săi. Această frică de moarte prin mâna organizațiunii lui Satan a oprit într'un timp pe toți fiii lui Dumnezeu născuți de spiritul sfânt să se devoteze cu totul lui Iehova și serviciului său. Aceasta trebuie că s'a potrivit cu deosebire în cazul aceluia cari au venit mai demult la cunoștința adevărului, deoarece acestora le-a scris apostolul: „Căci toți cei ce sunt călăuziți de duhul lui Dumnezeu sunt fii ai lui Dumnezeu. Și voi n'ați primit un duh de robie, ca să mai aveți frică; ci ați primit un duh de înfiere care ne face să strigăm: Ava! adică: „Tată!” — Romani 8:14, 15.

²² Apostolul i-a încurajat să părăsească frica. Urmașilor lui Christos Isus din zilele apostolilor trebuie că le-a fost rușine și s'au temut să depună mărturie cu privire la împărăție, căci altfel apostolul nu le-ar fi scris cuvintele următoare: „Căci Dumnezeu nu ne-a dat un duh de frică, ci de putere, de dragoste și de chibzuință. Să nu-ți fie rușine dar de mărturisirea [mărturia; după o altă traducere românească] Domnului nostru, nici de mine, întemnițatul lui. Ci suferă împreună cu evanghelia, prin puterea lui Dumnezeu”. — 2 Timotei 1:7, 8.

²³ N'au avut toți din poporul lui Dumnezeu mai mult sau mai puțin frică că ar putea suferi moartea din partea organizațiunii Diavolului dacă vor stărui să vestească adevărul? O astfel de frică trebuie lepădată odată; dar cum? Prin ajutorul lui tăria cari li se dau de Domnul Christos Isus; prin învățare dela el și prin încredere fără rezerve în puterea sa; printr'un devotament deplin față de el prin care se dovedește iubire desăvârșită față de Dumnezeu și Christos Isus. „Dragostea desăvârșită izgonește frica”. — 1 Ioan 4:18.

²⁴ Ajuns'a poporul lui Dumnezeu să aibă iubire desăvârșită și să fie fără frică? Dela venirea Domnului Isus la templu și dela adunarea credincioșilor săi la sine, decând

primesc învățătura sau instruirea lor acolo în templu dela Domnul, au fost curățiți de orice frică. „Frica de oameni este o cursă, dar cel ce se încrede în Domnul n'are de ce să se teamă”. (Proverbe 29:25) Înainte de timpul acela toți din poporul Domnului au privit la un bărbat sau la vreun om oarecare și s'au temut de alți oameni, dar de când au înțeles că Iehova Dumnezeu și Christos Isus sunt învățătorii lor și că ei sunt primitorii deosebiți ai harului lui Dumnezeu, alungă frica dela ei. Domnul Isus i-a izbăvit de robia fricii și le zice: „Să nu vă temeți de ei. Căci nu este nimic ascuns care nu va fi descoperit, și nimic tănuit care nu va fi cunoscut. Ce vă spun eu la întuneric, voi să spuneți la lumină; și ce auziți șoptindu-se la ureche, să propovăduiți de pe acoperișul caselor. Nu vă temeți de cei ceucid trupul, dar nu pot ucide sufletul; ci temeți-vă mai degrabă de Celce poate să piardă și sufletul și trupul în gheenă”. — Matei 10:26—28.

²⁵ Când au primit membrii rămășiței o înțelegere clară cu privire la aceste scripturi? Nu înainte de venirea Domnului Isus la templu, dar atunci Domnul s'a îngrijit de ei și le-a ajutat. Atunci s'au aplicat aceste cuvinte ale lui Isus. Tot atunci s'au aplicat în mod deosebit și cuvintele apostolului că Domnul Isus a liberat pe aceia cari dela timpul nașterii prin spirit au trăit în frica de a fi omoriți de mâna Diavolului (Vezi „Vestitorul numelui lui Iehova”, No. 1, Ianuarie 1934, pagina 3); Cu deosebire dela venirea sa la templu Domnul Isus ca autorul mântuirii și Justificatorului lui Iehova s'a îngrijit de „sămânța lui Avraam” care din pricina fricei sale de Diavol a fost în robie. (Evrei 2:15, 16) Pentru a putea lua parte cu Christos Isus la justificarea numelui lui Iehova, rămășița a trebuit liberată și curățită de toată frica dinaintea Diavolului sau dinaintea vreunui agent săi. Diavolul și banda sa atacă acum pe poporul lui Dumnezeu probabil mai violent decât mai înainte; dar cu toate acestea credincioșii săi merg înainte fără frică de oameni sau de Diavol cu încredere deplină în Domnul în împlinirea poruncilor date lor de Dumnezeu. Ei nu sunt printre organizațiunea lui Satan și n'au frică. Ei știu că Satan poate ucide într'adevăr organismul lor, dar numai Dumnezeu poate nimici dreptul lor la viață și de aceea-i avertizează Isus să nu se teamă de acela care poate ucide trupul lor, ci să se teamă numai de Dumnezeu care poate nimici dreptul de a trăi în gheenă. Încrezându-se pe deplin în Iehova și în marele său Justificator, rămășița a fost eliberată prin marele Justificator și nu se mai teme de Diavol și de complicității săi.

'Deslegarea celor patru îngeri'

²⁶ Cuvântul „inger” nu se referă totdeauna la creaturi cu un organism spiritual, ci de multe ori înseamnă un mesager sau sol însărcinat cu un mesaj dela Iehova Dumnezeu. Creaturi spirituale cu trupuri spirituale formează sulta de slujitori ai lui Christos Isus și-l slujesc în templu. (Matei 25:31) În Apocalips 9:13, Christos Isus, marele preot al lui Iehova, este arătat în templu și dând ordin îngerului al șaselea care avea trâmbița și zicând: „Desleagă pe cei patru îngeri [soli însărcinați], cari sunt [au fost; după traducerea engleză Diaglott] legați la râul cel mare Eufrat!” (Apocalips 9:14) Numărul patru întrebunțat aci înseamnă organizațiunea martorilor lui Iehova în cele patru colțuri ale pământului ca corporațiune tare și activă care la porunca lui Christos Isus și a lui Iehova face serviciul lui Isus Christos. Prin porunca deslegării este arătat că până la un anumit timp a fost legată. Acest text a fost aplicat până acuma la „mulțimea mare de oameni”, însă aceasta n'a putut fi aplicarea justă. „Cei patru îngeri” sau solii însărcinați sunt toți martorii unși și însărcinați ai lui Iehova cărora le-a poruncit să transmită națiunilor pământului mărturia lui Isus Christos. Limbajul întrebunțat aci arată clar că acești martori au fost deslegați de împiedecarea lor pentruca apoi să fie pregătiți și echipați pentru lucrarea împărțită lor. Acum din harul Domnului avem o lumină mai clară despre aceea cine for-

mează mulțimea mare de oameni, și dacă aplicăm faptele binecunoscute la profeție, atunci se arată clar că aplicarea la rămășița unsă, care se compune în prezent din martorii însărcinați ai lui Iehova de pe pământ, este cea justă. Despre aceștia este vorba când marele Profet zice: „Desleagă pe cei patru îngeri”.

²⁷ În decursul periodului războiului mondial clasa servului credincios a fost sau în închisoare sau a fost în alt chip mărginită în libertatea sa de organizațiunea lui Satan. Ea a fost deslegată în Martie 1919, și în 27 Martie 1919 au început a fi făcute străduințe pentru organizarea și înaintarea lucrării de mărturie. În acel timp n'a existat organizațiune echipată pentru servicii. În acel timp Dumnezeu a dus pe femeia sa în pustie, adică pe poporul organizațiunii sale într'o stare pregătită pentru ea. (Apocalips 12:14) Această lucrare preparatoare a înaintat și a ajuns un punct culminant în Iulie 1927 la congresul din Toronto când s'a lansat proclamațiunea „Către popoarele creștinătății”, sprijinită printr'o cuvântare publică, cari amândouă la puțin timp după aceea au fost publicate într'o scriere intitulată „Libertate pentru popor” și au fost împărțite în milioane de exemplare în întreagă „creștinătatea”.

²⁸ Ca răspuns la porunca dată este scris: „Și cei patru îngeri, cari stăteau gata pentru ceasul, ziua, luna și anul acela, au fost deslegați, ca să omoare a treia parte din omenire”. (Apocalips 9:15) Această deslegare care a început în anul 1919 și a ajuns un punct culminant în 1927, a fost făcută de marele Ciru. Christos Isus a poruncit ca îngerul său, care avea trâmbița a șasea, să deie semnalul de a merge înainte. Toate au fost pregătite și marșul înainte s'a început cu mare zel. (Psalm 146:7; Isaia 45:1,13) Atunci au fost sloboziți martorii lui Iehova asupra „creștinătății” ca să facă lucrarea hotărâtă de Dumnezeu pentru ei. Acea adunare a fost anunțată în revistă ca o „adunare generală de servicii”, și aceasta a și fost de fapt. Atunci s'a introdus poporul lui Dumnezeu la oamenii „creștinătății” ca „martori pentru numele lui Iehova Dumnezeu”, ceea ce i-a marcat ca poporul pe care l-a ales Dumnezeu pentru numele său. (Vezi „Turnul de Veghere” 1927, pagina 307, în englezește). „Cei patru îngeri”, adică martorii unși ai lui Iehova, cari sunt împărșiți peste pământ în toate cele patru părți ale lumii, au fost echipați acum mai bine decât oricând înainte de a duce oamenii mesajul lui Dumnezeu și al împărăției sale. Aceasta a marcat începutul unei campanii de chemare a poporului să fugă de robia organizațiunii lui Satan și să se declare pentru Iehova și împărăția sa. Pare a fi la loc de a face aci citațiunea următoare din broșura „Libertate pentru popor” și din „Turnul de Veghere”, care mesaj a început să fie vestit în 24 Iulie 1927:

„Poporul dorește pace, libertate, bunăstare și fericire. Fiecare om cugetător trebuie să recunoască azi că aceste lucruri nu pot veni decât dela împărăția lui Dumnezeu prin Christos. Aceste binecuvântări nu pot fi realizate niciodată prin sistema falsă numită 'creștinătatea organizată'. Cursul fâjarnic și rău al 'creștinătății' este o insultă a lui Dumnezeu și a lui Christos. Această sistemă este înșelătoare și apăsătoare poporului. Ea stă cu totul sub stăpânirea lui Satan Diavolul. Sprijinirea și întreținerea ei atarnă de masele poporului, dar cu toate acestea ea apasă și înșală mereu poporul. Masele poporului să retragă orice sprijin moral, financiar, și altfel de sprijin dela așa-zisa 'creștinătate' sau dela 'creștinismul organizat'. Să deie devotamentul și supunerea inimilor lor cu totul lui Dumnezeu și Christos, Prințul Păcii, care este acum Regele de drept al pământului. Locuiți în pace unii cu alții și faceți bine unul altuia și pregătiți-vă să primiți binecuvântările pe cari le ține Dumnezeu pregătite pentru aceia care-l iubesc și-l ascultă. Ziua eliberării depline este aproape!”

Popoarele să lese și să părăsească așa dar pentru totdeauna așa-zisul 'creștinism organizat' sau 'creștinătatea' și să-și întoarcă cu totul inimile și mințile și devotamentul spre Dumnezeu și Christosul său din următoarele motive:

(1) Pentrucă așa-zisa 'creștinătate' este organizațiunea

Diavolului de care se slujește pentru a ținea pe popor în supunere umilă.

(2) Pentru că ea este un instrument al apăsării pentru a face sarcinile oamenilor de nesuferit.

(3) Pentru că este mincinoasă, făjarnică, stricată și împotriva intereselor masei populului.

(4) Pentru că nu poate oferi nici-o speranță pentru o îmbunătățire a stării popoarelor.

(5) Pentru că a sosit timpul lui Dumnezeu pentru nimicirea acestei sisteme rele și făjarnice, și anume într'un timp de necaz cum n'a apucat lumea niciodată mai înainte.

(6) Pentru că Dumnezeu poruncește tuturor oamenilor care-l iubesc să fugă din sistemele nedrepte numite „creștinism organizat” și astfel să scape de catastrofele groaznice cari vor veni în curând peste ele.

(7) Pentru că Dumnezeu a pus pe tron pe Regele său uns Christos Isus și poruncește tuturor popoarelor pământului să asculte ce zice el și să i se supună; și cine face lucrul acesta va primi binecuvântările libertății depline, păcii veșnice, ale bunăstării, vieții și fericirii și se va bucura de ele veșnic”.

²⁹ Orașul Babilon din vechime a fost așezat pe marginea râului Eufrat și a stăpânit traficul și comerțul pe acel râu. El a fost partea principală a „râurilor Babilonului”. (Psalm 137:1, 3) Profetul lui Dumnezeu a anunțat dinainte cum va fi dus Izraelul spiritual captiv la râul Eufrat. (Ieremia 13:1—11) Prizonierii au fost legați la „râul cel mare”, ceea ce reprezintă masele popoarelor sub controlul și stăpânirea organizației lui Satan. „Apoi mi-a zis: Apele, pe cari le-ai văzut, pe cari șade curva [Babilon, femeia sau organizația lui Satan], sunt noroade, gloate, neamuri și limbi”. — Apocalips 17:15.

³⁰ „Și cei patru îngeri... au fost deslegați, ca să omoare a treia parte din oameni”. (Apocalips 9:15) Organizația lui Satan este „împărțită în trei părți” (Apocalips 16:19), și anume: comercială, politică și religioasă; de aceea expresiunea „a treia parte din oameni” nu înseamnă o treime a organizației lui Satan, ci simbolizează o parte oficială al Babilonului împărțit în trei părți. Din aceasta se poate vedea așa dar că Domnul prin ingerul său a condus pregătirea conținutului pentru broșura „Libertate pentru popor”, deoarece ea s'a ocupat cu tustrele părțile organizației lui Satan, și anume cu marile finanțe, cu oamenii de stat și clerul. Mesajul lui Dumnezeu al adevărului „a împuns susceptibilitatea religioasă” a gurii mari a „creștinătății” ca și cu foc și pucioasă, și țevile sale de vorbit ziarele și revistele au răsunat de schelălăirea sau urlatul ei tare. Societatea națională de radio (National Broadcasting Company) a fost atât de rău părlită și arsă prin slobozirea acestui mesaj al adevărului încât de atunci încoace mașinaria ei de radiodifuzat nu mai poate fi întrebuințată pentru a radiodifuză mesajul împărțitiei lui Dumnezeu. După aceea apa marelui Eufrat a început să sece, deoarece mai marele Cir a întors-o „ca să fie pregătită calea împăraților, cari au să vină din răsărit”. (Apocalips 16:12—16) Această secare a râului Eufrat urmează după deslegarea celor patru îngeri cari au fost legați, și aceasta pare a arăta clar că afară de martorii lui Iehova și alți legați vor fi deslegați și apoi vor merge plini de bucurie la organizația lui Iehova.

³¹ Înainte de congresul din Toronto mulți dintre cei unși erau încă tot legați prin frică și prin aceasta au fost împiedecați în serviciul lor pentru Domnul. După aceea martorii lui Iehova au devenit mai îndrăzneți și au fost fără frică. Lucrarea mărturiei a înaintat cu mai mare unitate și zel. La congres s'a ținut o cuvântare despre subiectul „Însărcinarea creștinului” și s'a accentuat marea importanță a propovăduirii evangheliei împărțitiei din casă în casă. (Vezi „Turnul de Veghere”, 1 Noembrie 1927, alineatele 31—37, în englezește.) Cu ocazia acestui congres în anul 1927 a fost desființat „serviciul de peregrini” și a fost înlocuit cu „conducători de serviciu”. Din acel timp serviciul de pionieri a sporit. Aceste lucruri n'au fost aranjate de oameni dinainte după bunul plac, ci Domnul însuși a condus lucrurile, deoarece el are conducerea

lucrării serviciului pentru transmiterea mesajului la popor. El instruește pe îngerii săi ce trebuie să facă și prin ei conduce pe martorii săi de pe pământ în direcțiunea dreaptă, de aceea toată lauda și toată cinstea se cuvine Celui Prea Înalt.

Organizațiunea luptătoare

³² Organizațiunea lui Iehova trebuie să fie în mod necesar o organizațiune luptătoare. Cu toate că Isus este „servul ales” și acela la care se refereste în mod deosebit profetia din Isaia 61:1, 2, totuși n'a putut implini toate părțile însărcinării sale în timpul prezenței sale dintâiu în anul 33 după Christos. El a citat o parte a acelei profetii a lui Isaia și și-a aplicat-o sieși, dar observați că în citat a lăsat afară cuvintele „o zi de răzbunare a Dumnezeului nostru”. După urcarea lui pe tron Christos Isus apare în templu ca să țină judecată, și această judecată nu cuprinde numai anunțarea mâniei lui Dumnezeu ci și executarea ei. Judecata Domnului începe la casa lui Dumnezeu. Înaintea lui sunt adunați toți aceia cari au încheiat un legământ de a face voia lui Dumnezeu și cari au fost chemați la împărăție. Acesta este timpul judecării lui Iehova prin Christos Isus. „El strigă spre ceruri sus, și spre pământ, ca să judece pe poporul său: Strângeți-mi pe credincioșii mei, cari au făcut legământ cu mine prin jertfă! Atunci cerurile vor vesti dreptatea lui, căci Dumnezeu este cel ce judecă. — (Oprire)” — Psalm 50:4—6.

³³ La judecată Iehova zice tuturor acelor cari sunt în legământ sau susțin a fi: „Ascultă, poporul meu, și voi vorbi, ascultă, Israele [spiritual], și te voi înștiința. Eu sunt Dumnezeu, Dumnezeul tău”. (Psalm 50:7) Așa se adresează Iehova celor adunați înaintea Domnului. Sanctuarul trebuie curățit, și numai cei curățiți și aprobați pot rămânea în templu, ei sunt cei însărcinați și trebuie să urmeze fiecare poruncă a Domnului, a marelui Profet. (Faptele Apostolilor 3:23) Pe acești însărcinați Domnul i-a scos din robie întocmai ca pe Izraelul natural și nu-i permis să aibă alți zei afară de el ci trebuie să asculte cu totul de Iehova. (Exodul 20:1, 2) Dela începutul zilei lui Iehova în anul 1914 a devenit adevărat că „al Domnului este pământul cu tot ce este pe el”. (Psalm 24:1) Ceea ce cere Domnul acum nu sunt jertfe, ceremonii sau formalități și cucernicie prefăcută, ci ascultare deplină, și el zice: „Nu voi lua tauri din casa ta, nici țapi din stăulele tale. Căci ale mele sunt toate dobitoacele pădurilor, toate fiarele munților cu miile lor. Eu cunosc toate păsările de pe munți, și tot ce se mișcă pe câmp este al meu. Dacă mi-ar fi foame nu ți-aș spune fie, căci a mea este lumea și tot ce cuprinde ea”. — Psalm 50:9—13.

³⁴ Nici adorațiunea ceremonială, „desvoltare de caracter”, cucernicie prefăcută și nici vreo altă „jertfă” asemănătoare n'ar putea îndatora pe Iehova față de cineva. Ceea ce-i place lui Iehova este numai devotamentul dezinteresat și fără rezerve față de el. „Bătrâni aleși” și preoțimea pun înaintea poporului lui Dumnezeu învățăturile lor proprii, însă acestea nu sunt nici hrană și nici băutură pentru cineva. Acum numai o facere cu bucurie a voinței lui Dumnezeu este primită înaintea sa. Aceasta se cere dela aceia cari au fost adunați la el.

³⁵ Rămășița trebuie să împlinească acum legământul său. „Adu ca jertfă lui Dumnezeu mulțămiri [laudă; după Biblia germană], și împlinește-ți juruințele făcute Celui Prea Înalt”. (Psalmul 50:14) Cu ocazia aceasta nu poate fi vorba organizației lui Satan și ea intră în șirurile de laptă ale de serviciu și devotament numai pe jumătate și nici de vreun compromis cu lumea. Dacă clasa servului se devotează acum pe deplin lui Dumnezeu, atunci El nu va lăsa să cadă asupra ei furia hordei lui Satan, și de aceea zice El: „Cheamă-mă în ziua necazului, și eu te voi izbăvi, iar tu mă vei proslăvi!” (Psalm 50:15) Aceasta arată clar o luptă în timp ce clasa servului credincios vestește mai departe mânia Dumnezeului nostru. După această adunare dintâiu, clasa Estera și Rut este izbăvită din robia organizației lui Satan și ea intră în șirurile de luptă ale

organizațiunii Domnului. Toți ceice aparțin clasei servului proclamă cu putere ziua mâniei Dumnezeului nostru, și apoi toți oamenii de bine când aud mesajul fug din organizațiunea lui Satan și se adăpostesc în organizațiunea lui Dumnezeu. „Alte oi” cari au fugit din prinsoare și au găsit adăpost în organizațiunea lui Dumnezeu iau mesajul pe care l-au auzit și-l vestesc altora. Este un războiu până la sfârșit.

³⁵ Unii fricoși citează pentru justificarea fricei lor următoarele cuvinte ale lui Isus: „Când vă vor prigoni într-o cetate, să fugiți într'alta. Adevărat vă spun că nu veți isprăvi de străbătut cetățile lui Israel până va veni Fiul omului”. (Matei 10:32) Instrucțiunea dată aci de Isus de a fugi într-o altă cetate s'a aplicat în zilele apostolilor, deoarece atunci nu sosise timpul pentru a vesti răsbunarea Dumnezeului nostru. Acum însă „Fiul omului” a venit și ziua răsbunării Dumnezeului nostru trebuie proclamată, și de aceea poporul lui Dumnezeu nu se poate da acum înapoi. Organizațiunea lui Iehova trebuie să ieie ofensiva și să fie gata de luptă și să nu șovăiască niciodată de a merge înainte, ci să apere cu tărie cauza Domnului, să vestească mesajul împărăției și să continue cu anunțarea la popor că organizațiunea lui Satan va fi sfărâmată complet în Armaghedon. Poporul lui Dumnezeu nu va fi ținut mai departe în robie de frică dinaintea aceea ce i-ar putea face Diavolul. Iehova a trimis pe cei credincioși ca pe martorii săi și le zice: „Ascultă, și eu te voi izbăvi, și tu să mă proslăvești”.

³⁷ Iehova își pregătește un popor pe care-l face cunoscut cu deosebire cu ocazia justificării numelui său. Acest popor trebuie să fie o organizațiune gata de luptă, fiindcă luptă împotriva Diavolului și a organizațiunii sale și trebuie să fie statornic în această luptă. Christos Isus este acum prezent și el este comandantul. El este Justificatorul și autorul izbăvirii, și toți ceice voiesc să trăiască trebuie să i se supună. Spiritul lui Iehova este pus pe Christos Isus și el liberează pe cei credincioși din prinsoare cari devin o parte a servului. Acești servi ai lui Iehova aduc apoi mesajul clasei Estera și Rut care de asemenea se află în prinsoare și care trebuie liberată și făcută membri ai clasei servului. Acestei clase de unși îi vorbește Iehova prin profetul său, pe ea și-a pus spiritul său, lor le-a dat mărturia lui Isus Christos, și ei trebuie să urmeze porunca sa și să depună această mărturie. Impotriva acestora merge Balaurul sau Diavolul ca să poarte război împotriva lor și caută să-i nimicească. Acum fiecare din clasa rămășiței trebuie să reziste cu tărie Diavolului. A rezista slujitorilor lui Satan înseamnă a sluji Domnului în adevăr și în credincioșie. (1 Petru 5:8) Aceasta înseamnă o luptă până la sfârșit, și urmașii credincioși ai lui Christos Isus vor urma conducerea lui mai departe fără frică oriunde îi va conduce. Acești credincioși refuză de a avea ceva de-a face cu organizațiunea lumească a lui Satan. Ei aud și urmează cuvintele lui Iehova: „Sfințiți însă pe Domnul oștirilor. De el să vă temeți și să vă înfricoșați. Și atunci el va fi un locaș sfânt”. (Isaia 8:13, 14) Cu încredere deplină în Iehova și în executorul imputernicit al hotărârilor sale, Christos Isus, merg înainte în împlinirea legământului lor și cântă într'una: „Sabia lui Iehova și a lui Ghe-deon!” Acești credincioși sunt „terebinți ai neprihănirii, un sad al Domnului, spre slava lui” și din harul său au

fost făcuți drepti. Ei vestesc mai departe numele și împărăția sa cu curaj și zel. „Mulțimea mare de oameni” sau „alte oi” fug din Babilon la organizațiunea Domnului; și ei se înșiră în organizațiunea luptătoare și-și unesc vocele în strigarea: „Impărăția cerurilor a sosit și speranța întregii creațiuni este împărăția lui Iehova sub domnia lui Christos!”

³⁸ Dacă cele spuse cu privire la „mulțimea mare de oameni” sunt în armonie cu Scriptura, și anume că aci nu este vorba de creaturi născute de spirit, ci mulțimea mare de oameni se compune din „alte oi”, după cum amintește Domnul, și sunt aceiași ca Ionadabii și că speranța lor este viață veșnică pe pământ, atunci cum stă lucrul cu „fecioarele nechibzuite sau nebune” pe cari le descrie Isus într-o parabolă? Nu preumbresc acele fecioare nechibzuite o clasă spirituală subordonată care primește viață în cer? Această întrebare va fi examinată într'un alt număr al „Vestitorului”.

(Urmează)

Intrebări pentru studiu

Alin. 12—15. Citează alte scripturi profetice în cari este anunțată dinainte izbăvirea acestor prizonieri și în care este arătat scopul pentru care i-a izbăvit Iehova; mai departe fapte în cari se poate vedea împlinirea acestor scripturi.

Alin. 16—20. Ce se înțelege sub aceea că cineva se află „în robie”? Arată cu ajutorul scripturilor și faptelor cine sunt cei amintiți în Evrei 2:15 cari „erau supuși robiei toată viața lor.”?

Alin. 21—23. Descrie starea la care se aplică cuvintele apostolului „prin frica morții”.

Alin. 24—25. Arată motivul pentru lipsa de frică din timpul de acuma a poporului lui Dumnezeu în fața atacurilor violente ale Diavolului și bandei sale.

Alin. 26—28. Explică cine sunt „cei patru îngeri” din Apocalips 9:14. Pentru ce se spune despre ei că sunt „legați”. Cum și prin cine au fost deslegați din lanțurile lor? Ce dovedește că sunt deslegați?

Alin. 29—31. Explică însemnarea celor patru îngeri cari au fost „legați la râul cel mare Eufrat!” În ce chip s'a întâmplat că după deslegarea lor „au omorât a treia parte din oameni”?

Alin. 32. Arată motivul pentru ce a lăsat Isus afară cuvintele „o zi de răzbunare a Dumnezeului nostru” când a celit din profeția lui Isaia (după cum este raportat în Luca 4:17—19).

Alin. 33—35. Arată cu scripturi ce se cere dela aceia cari în ziua judecării lui Iehova au fost adunați la el prin Christos Isus.

Alin. 36, 37. Ce înseamnă pentru poporul lui Dumnezeu că „ziua răzbunării Dumnezeului nostru” a sosit și că ei au fost liberați din robie?

Alin. 38. Dacă mulțimea mare de oameni nu se compune din creaturi născute de spirit, ci este una și aceeași clasă cu „alte oi” și „Ionadabii”, atunci cum stă lucrul cu „fecioarele nebune” din parabola lui Isus?

(W. T. din 1 Octombrie 1935).

F E C I O A R E

„Atunci împărăția cerurilor se va asemăna cu zece fecioare, cari și-au luat candelarele, și au ieșit în întâmpinarea mirelui”. — Matei 25:1.

ORGANIZAȚIUNEA principală a lui Iehova este „cetatea sfântă”, „noul Ierusalim”. „Ierusalime, cetate sfântă! Căci nu va mai intra în tine niciun om netăiat împrejur sau necurat”. (Isaia 52:1) Această profeție a lui Dumnezeu, evident, se aplică după venirea Domnului Isus în templu și după deslegarea cetei prizonierilor care formează clasa „robului credincios și înțelept”, și după ce a fost curățat sanctuarul. Toți cari rămân în organizațiunea binecuvântată trebuie să fie „fecioare” în timpul când sunt prezenți Domnului Isus, Mirelui și Capului organizațiunii sfinte. „Vam logodit cu un bărbat, ca să vă înfățișez înaintea lui Christos ca pe o fecioară curată”. (2 Corinteni 11:2) Înțelegând organizațiunea este reprezentată în mod simbolic ca „cetatea sfântă, noul Ierusalim, coborându-se din cer dela Dumnezeu, gătită ca o mireasă împodobită pentru bărbatul ei”. (Apocalips 21:2) Numai cei biruitori sunt în această cetate sfântă și și-au numele scrise în ea. (Apocalips 3:12) În această organizațiune principală nu există o a doua clasă care să fie subordonată. Ziditorul ei este Iehova Dumnezeu. (Evrei 11:10—16) Ea s'a deslipit „din munte” (aceasta este organizațiunea universală a lui Dumnezeu), se coboară din cer și domnește peste pământ. (Daniel 2:45) Acest text din Scriptură și altele arată că cetatea sfântă, adică împărăția lui Dumnezeu sub Christos care casă regală, formează puterea de domnie oficială și se compune în întregime din persoane curate și sfinte.

² Imediat înainte de a fi rostit Isus parabola despre fecioare, el a vorbit ucenicilor săi atât despre „robul credincios și înțelept” cât și despre „robul rău”. (Matei 24 vers. 45—51) Împlinirea acestor scripturi arată că există o deosebire clară între cele două clase, și că despărțirea acestor două clase trebuie să aibă loc după venirea Domnului Isus. Cuvintele însemnate cari urmează imediat după declarațiunea cu privire la clasa robului sau servului rău se referesc la fecioare și sună: „Atunci împărăția cerurilor se va asemăna cu zece fecioare, cari și-au luat candelarele, și au ieșit în întâmpinarea mirelui. Cinci din ele erau nechibzuite [nebune; după trad. episc. Nicodem], și cinci înțelepte”. — Matei 25:1, 2.

³ Așa dar este sigur că parabola profetică numai la aceia se poate referi cari au fost odată candidați de drept la împărăție; și dacă toți ar fi fost înțelepți, atunci toți ar fi putut intra în împărăție. Este imposibil ca parabola să se referească la aceia cari n'au urmat chemarea la împărăție. Fiind numărul zece un simbol pentru stare completă sau întregime, cele zece fecioare amintite aici reprezintă prin urmare pe toți cei chemați la împărăție cari au urmat această chemare. Toți cei chemați cari au urmat chemarea la împărăție trebuie să apară acum înaintea lui Christos Isus pentru judecată ca să deie socoteală despre administrarea lor. Ei toți sunt „fecioare” deoarece sunt membri în perspectivă ai casei regale a cărei Cap, Domn și Maestru este Christos Isus, Mirele. Această parabolă a lui Isus este o profeție și cuvintele sale arată că numai după venirea Domnului Isus la templu s'a putut împlini, și că înainte de timpul acesta nu va putea fi înțeleasă; și și atunci numai când îi va plăcea lui Iehova Dumnezeu să reveleze o cunoștință despre aceasta aceluia cari-l iubesc și-l slujesc.

⁴ Înainte de venirea Domnului Isus la templu el a făcut ca „solul legământului” un lucru de pregătire. După aceea a venit, după cum zice profetul „deodată în templu” ca să se socotească sau răfuiască cu aceia cari au urmat chemarea la împărăție. Aceștia, și anume fiecare din ei, au urmat chemarea la împărăție și prin aceasta „și-au luat

candelarele”, adică echipamentul lor pentru a face să lumineze adevărul și pentru a transmite lumina pe care au avut-o și care a fost sprijinită pe Cuvântul lui Dumnezeu. (Psalm 119:105) Aceste candelale au servit la luminarea cărării pentru ca și alții să poată vedea sosirea Domnului și pentru ca candidații de drept la împărăție să poată discerne pe Mire la sosirea sa. Aceste fecioare merg în întâmpinarea mirelui și Regelui pentru ca să-i pregătească un bun sosit plin de bucurie și să cânte lauda sa și lauda lui Iehova Dumnezeu care-l trimite. Ei trebuie să fie echipați să-l întâmpine dacă voiesc să intre cu el la nuntă.

Aplicare

⁵ Este reprezentată în parabola despre cele zece fecioare prin fecioarele nechibzuite mulțimea mare de oameni? Revista „Turnul de Veghere” în limba engleză a început în anul 1881 să scrie despre această și în anii cari au urmat după anul amintit mai sus a răspuns la această întrebare în mod afirmativ. Revista „Turnul de Veghere” din limba engleză dela 1 Octombrie 1923 a publicat un articol intitulat „O tu, cea mai frumoasă dintre femei”, în care articol însă nu s'a făcut nici o încercare să se răspundă la întrebarea dacă cele cinci fecioare nechibzuite reprezintă pe mulțimea mare de oameni sau nu. Mulțimea mare de oameni nu este amintită în acel articol. Totuși ar fi potrivit în acest loc a îndepărta un alineat din el și anume: „Mai târziu după cum este spus în parabola fecioarele nechibzuite recunosc greșala lor. Ele trec prin unele experiențe amare înainte de a primi untdelemnul bucuriei care le aduce la cunoștința faptului că împărăția este întemeiată, și ele sunt reprezentate în parabolă venind apoi la Domnul și zicând: „Doamne, Doamne, [dată-ne] deschide-ne!” Ele însă vin prea târziu. Ele au neglijat sau au refuzat la timpul său să ieie parte cu bucurie la lucrurile pe cari Domnul le-a avut de făcut pentru poporul său. Domnul nu le respinge. El nu le aruncă în întunericul cel mai dinafară. Parabola nu le reprezintă așa ca și cum ar fi fost pedepsite în felul acesta. Domnul însă le zice: „Nu vă cunoșc”. Cu alte cuvinte Domnul anunță că ele n'au urmat voința sa care a fost exprimată față de ele, și că au neglijat să ieie parte la nuntă”. (Alineatul 71).

⁶ Din cuvintele întrebunțate în alineatul de mai sus s'ar putea conchide că fecioarele nechibzuite reprezintă pe mulțimea mare de oameni. Acel limbaj lasă pe cititor în indoială cu privire la acest punct, și deoarece poporul lui Dumnezeu a presupus că „mulțimea mare de oameni” și „fecioarele nechibzuite” ar fi una și aceeași clasă care în cele din urmă trebuie adusă la desăvârșire sau stare completă în Armagedon, ar rămânea încă tot îndoelnic cine formează clasa „fecioarelor nechibzuite”. De aceea pare a fi potrivit ca această chestiune să fie discutată și decisă aci în mod definitiv și anume în lumina profeției pe care Domnul o face să lumineze acum popoului său. Încă de prin 1881 a întrebunțat revista „Turnul de Veghere” în englezește următoarele cuvinte cu privire la clasa fecioarelor nechibzuite: „Ele trebuie să treacă printr'un timp de strămtorare și dacă voiesc pot ajunge în mulțimea mare de oameni sau gloata mare care vine din necazul cel mare și va fi înaintea tronului lui Dumnezeu și acolo îl va sluji”. În lumina profeției pe care Iehova a limpezit-o acum popoului său vedem că cuvintele citate mai sus din „Turnul de Veghere” din 1881 nu sunt cele juste, deoarece mulțimea mare de oameni n'a fost

niciodată născută de spirit și n'a fost în niciun timp candidat la împărăție, și de fapt în timpul venirii a doua a Domnului și al începutului domniei sale nici n'a existat măcar. Fecioarele nechibzuite sau nebune descrise în parabolă reprezintă aceeași clasă pe care o formează „servul rău” și soarta lor va fi aceeași ca cea a „servului rău”. În cele ce urmează vor fi citate dovada biblică împreună cu faptele fizice pe cari Domnul le-a lăsat să se întâmple în împlinirea profeției pentruca această chestiune să fie clarificată în mod definitiv în cugetele acelora cari iubesc pe Domnul.

¹ Aproape toate traduceri românești ale Bibliei și o mare parte din cele străine sună: „Cinci din ele erau nechibzuite, și cinci înțelepte”. Pentru a arăta deosebirea dintre cele înțelepte și cele nechibzuite cităm aci următoarele din „Turnul de Veghere” (în limba engleză: din 1 Octombrie 1923:

„Înțelept. O persoană înțeleaptă este cineva care cunoaște [scopul] lui Dumnezeu și aplică această cunoștință după regula divină, și se încrede din toată inima în Domnul și nu se sprijinește pe priceperea sa; care se smerește cu bucurie sub mâna puternică a lui Dumnezeu și are plăcere de toate ce-i dă Domnul. El urmează cu bucurie poruncile Domnului și de aceea este veghetor.

Nechibzuit (nebun) — tocmai contrarul înțeleptului. El nu se supune cu bucurie voinței exprimate a lui Dumnezeu. El se sprijinește pe priceperea sa proprie dictată de egoism; în timp ce susține a urma pe Domnul; el totuși nu are un spirit plin de iubire și devotat în mod credincios — pentru a stăruii mulțumit și bucuros în ceea ce hotărăște Domnul pentru el.

Ca dovadă pentru definirea înțeleptului și nechibzuitului, după cum s'a explicat aci în mod clar, cităm următoarele scripturi:

„Încrede-te în Domnul din toată inima ta, și nu te bizui pe înțelepciunea ta! Recunoaște-l în toate căile tale, și el îți va netezi cărările”. — Proverbe 3:5, 6.

„Înțelepții vor moșteni slava, dar partea celor nebuni este rușinea”. — Proverbe 3:35.

„Un fiu înțelept ascultă învățătura tatălui său, dar batjocoritorul n'ascultă mustrarea”. — Proverbe 13:1.

„Limba înțelepților dă știință plăcută, dar gura nesocotitelor împrășcă nebulie”. — Proverbe 15:2.

„Fiule, dacă-ți va fi inima înțeleaptă, inima mea se va bucura... Ascultă, fiule, și fii înțelept; îndreaptă-ți inima pe calea cea dreaptă”. — Proverbe 23:15, 19.

„Cine se încrede în inima lui este un nebun, dar cine umblă în înțelepciune va fi mântuit”. — Proverbe 28:26.

„Eram prost și fără judecată, eram ca un dobitoc înainte ta”. — Psalm 73:22.

Lampa sau candela sau lumina este un simbol al Cuvântului lui Dumnezeu al adevărului în care este spiritul său și care luminează cărarea copilului lui Dumnezeu. Ea este voința exprimată a lui Dumnezeu față de creaturile sale noi.

„Da, tu ești lumina mea. Doamne! Domnul luminează întunecul meu” — 2 Samuel 22:29.

„Cuvântul tău este o candelă pentru picioarele mele, și o lumină pe cărarea mea”. — Psalm 119:105.

„Acolo voi înălța puterea lui David voi pregăti o candelă unsului meu”. — Psalm 132:17.

„Căci sfatul [porunca] este o candelă, învățătura [legea] este o lumină, iar îndemnul și mustrarea sunt calea vieții”. — Proverbe 6:23; 23:9; Ezechiel 1:13.

Din scripturile citate mai sus trebuie să reiese clar că Biblia nu poate fi o lumină pentru oricine ci numai pentru aceia cari au spiritul Domnului. Dacă înțelegem bine că lumina sau candela este un simbol al voinței lui Dumnezeu așa cum este exprimată față de copiii săi, atunci putem să vedem că voința sa este aceea căreia i se supun copiii săi, și anume în urma activității spiritului său care le aduce lumină. Toate fecioarele au avut candelă”.

⁸ Numărul zece reprezintă în mod simbolic pe toate fecioarele, adică pe toți cari în timpul venirii Domnului

Isus la templu au fost candidați de drept la împărăție. Numărul cinci arată că fecioarele s'au împărțit în două clase, fără a spune prin aceasta câte au fost în fiecare grup. Ceea ce a zis atunci Isus ucenicilor săi a fost de fapt în parte un răspuns la întrebarea lor cu privire la sfârșitul lumii, și cu privire la venirea sa și introducerea domniei împărăției sale. În acest răspuns numai despre aceea este vorba cari s'au învoit să facă voința lui Dumnezeu și au fost într'un timp candidați de drept la împărăție. Grupul celor nechibzuiți și-a pătat fecioria prin purtarea sa nechibzuită. Nechibzuința lor și urmările ei sunt arătate prin profeția lui Isaia despre fecioarele sau nebunii amintiți acolo. „Se va croi o cale...: niciun om necurat nu va trece pe ea... și cei fără minte nu vor rătăci în ea”. (Isaia 35:8; după trad. Rotherham, în limba engleză.) Aceste două clase de fecioare corespund și următoarelor două clase amintite de profetul Zaharia: „Jumătate din cetate va merge în robie, dar rămășița popoului [ceata înțeleaptă] nu va fi nimicită cu desăvârșire din cetate”. — Zaharia 14:2; vezi „Pregătiri de Conflict”, paginile 288, 289, în englezește.

⁹ În privința acestei chestiuni a stăpânit confuziune până când i-a plăcut Domnului să deie popoului său o înțelegere clară și justă cu privire la mulțimea mare de oameni, ceea ce, slavă Domnului, a făcut acum. Timp de mulți ani a stăpânit teoria că mulțimea mare de oameni este o ceată născută de spirit care din pricina neglijenței și indiferenței pierde ocazia de a intra în împărăție, și din aceasta s'a tras concluzia că clasa fecioarelor nechibzuite este una și aceeași cu mulțimea mare de oameni. O astfel de concluziune însă n'a fost justă. Mulțimea mare de oameni n'a avut niciodată dreptul de a aspira la casa regală a lui Dumnezeu fiindcă nu este născută de spirit. Câtva timp am înțeles că mulțimea mare de oameni și clasa prizonierilor ar fi una și aceeași. E drept că mulțimea mare de oameni este în captivitatea organizației lui Satan înainte de a ieși afară și a forma mulțimea mare de oameni; și tot așa e drept că candidații la împărăție au fost odinioară prizonieri, cum s'a explicat mai înainte în revistă. Dar fecioarele cari devin nechibzuite se compun numai din cei născuți de spirit, cari au fost chemați la împărăție și cari au primit chemarea și în timpul arătării Domnului Isus în templu pentru judecată au fost în această stare. (Maleahi 3:2, 3. Toate fecioarele au privit înainte la venirea Domnului Isus și întemeierea împărăției sale, că altfel n'ar fi urmat chemarea la împărăție.

¹⁰ Toți consacrații aceștia au primit lumină dela candelă, aceasta este lumina voinței lui Dumnezeu exprimată în Cuvântul său, și lămurire cu privire la împărăție; și cei ce-au crezut în Domnul Isus și au intrat într'un leghământ de a face voia lui Dumnezeu au fost născuți după aceea ca fiii săi și au fost chemați la împărăție. Uleiul este un simbol al bucuriei și al veseliei. (Evrei 3:6; Psalm 23:5; 45:7; 141:5.) Toate fecioarele au ieșit să ureze Domnului bun venit la sosirea sa. „Cele nechibzuite, când și-au luat candelile, n'au luat cu ele untdelemn; dar cele înțelepte, împreună cu candelile, au luat cu ele și untdelemn în vase”. — Matei 25:3, 4.

¹¹ Toți au avut candelă, adică o anumită cunoștință a Cuvântului său, și astfel au fost echipați pentru a-l sluji. Fiecare care este născut ca creatură spirituală și este chemat la împărăție este un „vas”, și pentru a plăcea Domnului fiecare trebuie să fie un vas spre cinstea Domnului. Unii s'au dovedit ca vase spre cinste și alții spre necinste. Scriptura nu vorbește de vase spre cinste și vase spre mai puțină cinste, ci zice despre vase că „unele sunt spre cinste iar altele spre necinste”. (2 Timotei 2:20, 21) Aceasta înseamnă desigur că o clasă cinstește pe Iehova pe când cealaltă clasă prin cinstire de sine sau prin cinstirea altor creaturi necinstește pe Iehova Dumnezeu. „Fiecare din voi să știe să-și stăpânească vasul în sfințenie și cinste”. (1 Tesaloniceni 4:4) Vasele spre necinste au fost hotărâte de Domnul pentru nimicire. „Dacă Dumnezeu, fiindcă voia să-și arate mânia și să-și descopere

puterea, a suferit cu multă răbdare niște vase ale mâniei, făcute pentru peire". (Romani 9:22) Vase ale îndurării sunt aceia cărora Dumnezeu le descopere bogăția slavei sale: „Să-și arate bogăția slavei lui față de niște vase ale îndurării, pe cari le-a pregătit mai dinainte pentru slavă". (Romani 9:23) Dacă un vas este hotărât pentru nimicire, atunci desigur nu poate fi arătat ca un vas de mai puțină cinste care va primi o răsplată mai mică sau un premiu de mângâiere în cer. Vasele spre cinste fac multe greșeli din pricina imperfecțiunii lor, dar Dumnezeu cu toate acestea își arată îndurarea față de ele deoarece motivul lor este drept și se străduiesc în mod sincer să slujească dezinteresat pe Iehova.

¹² Cuvintele întrebuințate de Christos Isus în parabolă nu spun și nici nu lasă să se înțeleagă că fecioarele ar fi luat cu ele o proviziune deosebită de ulei, ci cuvintele sună: Cele nechibzuite „n'au luat cu ele untdelemn". Fînd acest ulei sau untdelemn un simbol al bucuriei și al voiei bune cari vin din devotamentul iubitor față de Iehova Dumnezeu și Christos Isus, din aceasta reiese că acești nechibzuiți au fost egoiști și n'au avut iubire pentru Dumnezeu și Christos Isus și n'au avut „bucuria Domnului". Ei n'au privit înainte la venirea lui Christos Isus cu dorința ca numele lui Iehova să fie proslăvit, ci cu dorința ca ei ca creaturi să fie înălțați la o pozițiune înaltă. Ei au fost extrem de egoiști. Inima lor n'a fost plină de bucurie, și de fapt într-o inimă foarte egoistă sau plină de amor propriu (iubire exagerată de sine însuși) nici nu poate locui bucurie. Ei n'au așteptat pe Rege și împărăția cu bucurie, ci cu pofta de dorințele lor egoiste să fie împlinite. Pe când despre fecioarele înțelepte Domnul zice: „Cele înțelepte, împreună cu candelile, au luat cu ele și untdelemn în vase". Adică bucuria Domnului a fost în ei și bucuria aceasta a fost tîria lor. Ei au fost totdeauna devotați în mod dezinteresat lui Dumnezeu și împărăției sale și au fost doritori să afle și să facă voința lui Dumnezeu chiar și dacă cu ocazia aceasta toate părerile lor de mai demult ar fi răsturnate. Cei nechibzuiți au înțeles și au crezut că la sosirea lui Christos Isus a mirelui ca să primească pe cei chemați la împărăție, vor fi luați imediat în cer și vor fi înălțați la pozițiuni de domnitori împreună cu Domnul. Ei s'au ținut de foarte importanți și au fost umpluți de mândrie la cugetul că ei ar fi singurii cari sunt destul de buni pentru a guverna lumea. Ei au cugetat că au primit toată lumina care trebuie să fie dată vreodată oamenilor de pe pămînt, și că de aceea ar fi capabili în mod deosebit să guverneze lumea. Ei au fost lipsiți de iubire și fiind ei extrem de egoiști n'au avut bucuria Domnului, care este cinstirea și justificarea numelui lui Iehova. Fecioarele înțelepte au găsit însă dorința inimilor lor exprimată în următoarele cuvinte ale lui Isus: „Imi place să fac voia ta, Dumnezeul meu, și legea ta este în lăuntrul meu". (Psalm 40:9, trad. Dr. N. Nitzulescu, în alte trad. versetul 8.) Fiind consacrați în mod dezinteresat Domnului Iehova și lui Christos Isus, cei înțelepți au zis: Bucuria Domnului este tîria noastră.

¹³ Toate fecioarele au așteptat sosirea Domnului în anul 1914, și cele de mai sus descriu atitudinea ambelor clase. Domnul a și venit în anul 1914 ca să-și înceapă domnia în mijlocul dușmanilor, el însă n'a făcut ce-au așteptat fecioarele. Ele s'au aflat tot pe pămînt. Ceeace s'a spus candidaților la împărăție cu privire la aceea că ce se va întâmpla atunci, n'a avut loc și de aceea li s'a părut ca și cum mirele și-ar fi amănat sosirea. „Fiindcă mirele zăbovea, au ațipit toate, și au adormit". (Matei 25:5) Bineînțeles Christos Isus n'a zăbovit nici o clipă. El s'a urcat pe tron în anul 1914 și s'a ocupat mai întîiu cu războiul din cer împotriva lui Satan și împotriva îngerilor săi nelegiuți și cei răi au fost alungați din cer. (Apocalips 12 vers. 7-10) După ce s'a făcut lucrul acesta, a urmat după ordinea evenimentelor arătată în Scriptură venirea Domnului în templu și învierea la viață a celor credincioși cari au dormit mult timp în moarte. (Apocalips 6:11) Deoarece s'a părut ca și cum Domnul și-ar fi amănat sosirea la timpul așteptat, toate fecioarele au devenit somnoroase; o

parte din ele au căzut în somn adînc pe când altele numai au ațipit deoarece le-a fost greu să rămîna treze. Niciunul din ei n'a fost deștept sau treaz pe deplin și veghetor. Cei nechibzuiți s'au pus jos și căzuseră în somn adînc deoarece ei au cugetat că acum s'a făcut tot ce s'a putut face, și că de aceea au trebuit să aștepte până când Domnul îi va lua în cer ca să domnească. Aceasta a fost exact starea lor cu deosebire din 1917 încoace. Ei au susținut în mod stăruitor că tot adevărul care va fi descoperit vreodată de Domnul a fost descoperit deja printr'un om pe care l-au privit ca pe „robul acela". Ceata fecioarelor înțelepte a făcut cîtva lucru însă fără siguranță sau certitudine și fără îndrăzneală și voioșie într'un mod amețit de somn și ele erau aproape să adoarmă. Ei s'au temut și au respectat pe stăpînitorii politici ai lumii deoarece au crezut că ei sunt „înaltele stăpîniri". Ei n'au știut exact ce trebuie să facă, dar au fost hotărîți să vegheze mai departe și să facă ce li se pare a fi bine. Fecioarele înțelepte au iubit pe Domnul și au fost doritoare să facă ceva spre mărirea sa fără să fie seama de aceea dacă vor merge vreodată în cer sau vor trăi pe pămînt. Ele au fost împiedecate în activitatea lor de organizațiunea lui Satan și prin urmare au fost prizoniere. După aceea somnolența a devenit și mai mare și chiar și fecioarele înțelepte au căzut aproape în somn adînc.

¹⁴ Miezul nopții este un ceas întunecos. În anul 1918 s'a oferit poporului lui Iehova o perspectivă foarte întucată. Spre sfîrșitul anului 1919 candidații la împărăție au început să se deștepte și au recunoscut c'a fost de lipsă să se reculeagă și să slujească lui Iehova. „La miezul nopții, s'a auzit o strigare: Iată mirele, ieșiți-i în întâmpinare!" (Matei 25:6) La congresul din Cedar Point din anul 1919 poporul lui Dumnezeu a început să vadă că a trebuit să facă ceva ca să slujească pe Domnul. La acel congres au fost prezente atît fecioarele nechibzuite cît și cele înțelepte după cum arată îndeajuns faptele următoare. Când s'a anunțat atunci că trebuie să se înceapă și să se desfășoare o activitate ofensivă, mulți au răspuns cu un strigăt de bucurie; alții însă au părut a fi zăpăciți dar totuși au dorit după cum s'a părut să-și deschidă ochii și să se alătore celorlalți, și după aceea au început toți să examineze Scriptura ca să vadă care a fost situația adevărată. „Atunci toate fecioarele acelea s'au sculat și și-au pregătit candelile". — Matei 25:7.

¹⁵ În acel timp candelile celor nechibzuiți au luminat foarte slab și erau gata să se stingă fiindcă cei nechibzuiți n'au fost devotați Domnului în mod dezinteresat din inimă. Fiiturile celor înțelepți au avut lipsă de o curățenie și candelile lor au avut lipsă de mai mult untdelemn. Scriptura n'a fost înțeleasă și deoarece cei înțelepți au fost doritori să o priceapă și să cunoască voința Domnului, au înțeles că trebuie să fie devotați cu totul și dezinteresat lui Dumnezeu și să-l servească. Ei au început să examineze Sfînta Scriptură cu atențiune și plini de rugăciune. „Turnul de Veghere" a continuat să primească adevărul și să-l oferească în coloanele sale altora, și în 1922 Domnul în harul său a arătat prin canalul său poporului său că Domnul Isus Christos mirele este în templu. Cei credincioși și-au curățit cu sîrguință mai departe candelile și deoarece au dorit să cunoască și să facă voința lui Dumnezeu, au devenit tot mai activi și zeloși. Bucuria Domnului din inimile lor s'a tot înmulțit și când au învățat că trebuie să preamărească pe Dumnezeu și nu pe om, toți au primit dela Domnul din templu mai departe lumină tot mai clară.

¹⁶ Partea textului care sună: „Iată mirele, ieșiți-i în întâmpinare!", pare a marca timpul când prizonierii credincioși au scăpat din prinsoare unde au fost ținuți de organizațiunea lui Satan. Ei n'au înțeles însemnarea biblică a „înaltelor stăpîniri", ci au crezut că „înaltele stăpîniri" se compun din stăpînitorii politici, comerciali și religioși ai acestei lumi. Cei reprezentați în drama profetică prin Rut și Estera au primit după aceea adevărul, au fost scoși din prinsoare și au fost aduși în templu. În

anul 1922 cei credincioși au început să se bucure foarte tare, deoarece au văzut pe mire sus înălțat în templu și pe tronul cerului. Ei au înțeles faptul că în timpul trecut n'au fost așa de sânguincioși cum ar fi trebuit să fie, și acum le-a părut rău de aceasta și s'au străduit foarte mult să meargă în serviciu și să facă cu toată puterea lor tot ce le va împărți Domnul ca lucru: (Isaia 6:1-9) Cu bucurie crescândă au mers cei credincioși înainte să facă lucrul cu energie și să proclame preamăririle lui Iehova și ale Regelui său. Bucuria lor a fost în Domnul.

¹⁷ Cei nechibzuiți au văzut bucuria celor credincioși și au început să se informeze și să întrebe: Pentru ce este nevoie de atâta larmă când cineva voiește să-și arate bucuria? Acești nechibzuiți au observat că le lipsește ceva, și de aceea este spus în parabolă: „Cele nechibzuite au zis celor înțelepte: Dați-ne din untdelemnul vostru, căci ni se sting candelilele”. — Matei 25:8.

¹⁸ Cei nechibzuiți n'au avut niciodată bucuria Domnului deoarece motivul lor a fost dorința egoistă după un rang mare în stăpânirea lumii. Ei s'au bucurat într-o măsură oarecare de lumina adevărului pe care au primit-o, dar când au avut de mers prin experiențele aspre ale războiului mondial, bucuria și zelul lor au fost foarte potolite, luminile lor au lăsat să se stingă și au fost gata să se stingă. Anunțarea că împărăția și Regele au sosit n'a cauzat în ei multă bucurie și veselie din pricină că nu s'au văzut înălțați la pozițiuni de demnitate și putere. De frică că nu vor putea ajunge la o pozițiune înaltă în guvernul lumii, au zis celor înțelepți: „Dați-ne din untdelemnul vostru, căci ni se sting candelilele”. Cei nechibzuiți au dorit cu pasiune din egoism să intre în împărăție, și când au început să vadă că au avut lipsă de mai mult untdelemn, adică bucurie, s'au adresat aceluia cari, după cât s'a părut, au avut bucurie din belșug cu cererea să-și împartă proviziunea cu ei. Ei n'au arătat zelul sau entuziasmul pentru serviciul Domnului și al Regelui său care este arătat de urmașii lui Christos Isus. Ei au zis celor credincioși cam următoarele: „Impărțiți cu noi, dați-ne nouă jumătate; dați Domnului o parte din aplauzele voastre, adică faceți lucrul pe care credeți că trebuie să-l faceți, și noi vă vom lăsa să faceți acest serviciu numai împărțiți cu noi onoarea”. Tocmai aceasta a fost ceea ce a făcut bucurie celor nechibzuiți. Le-a făcut plăcere să fie lingușiți, laudați, bătuți ușor pe umeri și puși în pozițiuni de cinste printre oameni ca să se poată fâlfăie și încolo și să-și deie aere de importanță; ei au cugetat că dacă ar putea primi numai atâta, aceasta va fi o încurajare pentru ei să rămână în societatea celor înțelepți. Ei însă n'au voit să lucreze împreună cu ei și să poarte ocară care a venit peste cei înțelepți și n'au fost gata să facă serviciu umil. Ținându-se în infumurarea lor de foarte importanți au cerut să li se deie onoare. Cei nechibzuiți au stăruit să lucreze după bunul plac al lor, și cuvintele următoare au fost întrebuințate de unii din ei: „Noi trebuie să avem libertatea noastră și să facem ce vedem noi ca datorită și privilegiul nostru și nu vom nicidecum să fim legați de regulile și ordinele unei organizațiuni”. Conducătorii cari au condus această ceată nechibzuită s'au încăpățânat să urmeze calea aleasă de ei, și nebunii cari au urmat pe acești conducători ai lor au stăruit ca „prea iubiții lor bătrâni-conducători” să primească dela alții cinste și laudă, și au dat de înțeles că dacă li s'ar face această „bucurie”, atunci și ei vor veni cu noi și vor intra de asemenea în împărăție.

¹⁹ Aci se arată clar clasa reprezentată prin Mardoheu și Naomî „robii credincioși și înțelepți” în contrast direct cu clasa celor nechibzuiți care s'a contopit încurând după aceea cu clasa „robului rău”. Faptele cari s'au întâmplat acum și cari sunt bine cunoscute marchează pe aceste două clase într'un mod atât de clar încât nu poate să existe nici-o îndoială despre aceasta. Clasa „servului credincios și înțelept” a zis celor nechibzuiți ca răspuns la cererea lor făcută cu privire la untdelemn: „Nu putem împărți cu voi”. — Textul despre acesta sună: „Cele înțelepte le-au răspuns: Nu; ca nu cumva să nu ne ajungă

nici nouă nici vouă; ci mai bine duceți-vă la cei ce vând untdelemn și cumpărați-vă”. — Matei 25:9.

²⁰ Dacă parafrazăm sau explicăm pe larg acest verset, cei înțelepți au zis cam următoarele: „Noi nu vă putem împlini cererea. Noi recunoaștem pe Domnul Isus Christos ca conducătorul și capul nostru și nu recunoaștem pe niciun om în această pozițiune. Noi voim să ascultăm pe Domnul și să urmărim instrucțiunile sale pe cari le trimite poporului său prin organizațiunea sa. Iehova și Christos Isus sunt învățătorii noștri și „înaltele stăpâniri”; noi le suntem devotați pe deplin și voim să facem cu toată puterea noastră tot ce găsim mâinile noastre pentru justificarea numelui lui Iehova. Noi n'avem nici dorința și nici inclinarea să împărțim devotamentul, onoarea sau venerația și serviciul nostru între Dumnezeu și oameni. Bucuria Domnului este țaria noastră și ne produce mare bucurie să vestim că Iehova este singurul Dumnezeu adevărat, Christos Isus este Regele și împărăția singura nădejde a lumii. Noi vestim hotărârea sa, printre altele și ziua răzbunării sale, și refuzăm să facem vreun compromis cu vreo creatură sau cu vreo parte oarecare a organizațiunii lui Satan. Dacă fecioarele înțelepte ar fi urmat o altă cale, ele ar fi fost de bună seamă lepădate de tot de Domnul. O activitate numai în parte și un devotament numai pe jumătate față de Domnul n'ar fi fost de ajuns. Domnul cere dela aceia pe care-i aprobă, ascultare deplină și complectă. (Faptele Apostolilor 3:23) Cele înțelepte au refuzat să împartă untdelemnul lor și în aceasta n'au lucrat egoist ci cu înțelepciune de sus și au arătat prin aceasta devotament deplin față de Mire și de interesele sale.

²¹ Cei înțelepți au răspuns și au zis mai departe clasei fecioarelor nechibzuite: „Mai bine duceți-vă la cei ce vând untdelemn și cumpărați-vă”; adică: „Mergeți la aceia cari vă bat ușor pe umeri pentru un câștig egoist și vă dau cuvinte uleioase, înduioșătoare, ca să puteți sluji mai departe; dacă aceasta vă face bucurie, mergeți și aduceți-vă aceasta. Noi însă nu vă putem da lucrul acesta. Cumpărați-vă acest ulei pentru „banii” voștri, adică prin învățăturile și obiceiurile voastre ale „desvoltării de caracter”, prin tămăduirea și proslăvirea de oameni și prin predicarea a ceea ce voi numiți „a fi plăcut” și „desvoltarea iubirii”; făcând toate acestea veți lăsa laoparte pe Dumnezeu și justificarea numelui său. Urmând această cale poate că veți primi puțin „untdelemn”, adică bucurie, însă bucuria Domnului nu se poate dobândi numai dacă cineva împlinește pe deplin regulile organizațiunii lui Iehova”. Cei nechibzuiți n'au putut să vadă ce folos vor avea din aceea dacă vor rămânea mai departe la clasa „servului credincios și înțelept”, și astfel s'au despărțit și au mers pe calea lor și au căutat să primească în felul lor puțin untdelemn.

²² Mulți pot să fie candidați la împărăție, însă numai aceia pot intra și rămânea în templu cari sunt gata sau pregătiți. Judecați și aprobați de Domnul. Cei nechibzuiți n'au fost gata sau pregătiți. „Pe când se duceau ele să cumpere untdelemn, a venit mirele: cele ce erau gata, au intrat cu el în odaia de nuntă, și s'a încuiat ușa”. — Matei 25:10.

²³ Cei nechibzuiți s'au despărțit de comunitatea sau societatea celor înțelepți și credincioși nu s'au alăturat suitei mirelui și nu l-au urmat la timpul rânduit și l-a porunca sa. Cei înțelepți au fost însă gata deoarece au fost consacrați în mod dezinteresat lui Iehova, și din pricina devotamentului și ascultării lor față de Domnul lumina lor a lăsat să se stingă și mai târziu și mai împede; și când a sosit Domnul „au intrat cu el”, adică îngerii cari stau de pază la intrare i-au lăsat să intre. Ei „au intrat... în odaia de nuntă”. Aceasta înseamnă că au fost adunați de Domnul în templu. Ceata „fecioarelor înțelepte” au fost „răpiți... în nori, ca să întâmpinăm pe Domnul în văzduh”. (1 Tesaloniceni 4:17) Nunta a început în anul 1922 și mai târziu a ajuns acea stare de fericire despre care profetizează profetul în cuvintele următoare: „Fericite de cine va aștepta, și va ajunge până la o mie trei sute treizeci și cinci de

zile [anul 1926]!" (Daniel 12:12) „Ferice de cei chemați la „ospățul nunții Mielului!” (Apocalips 19:9) Acest text marchează timpul ungerii când cei înțelepți au primit dela Iehova „numele cel nou”, și când ei au devenit cei numiți martorii lui Iehova.

²⁴ Textul parabolei zice: „Și s'a incuiat ușa „după ce au intrat la nuntă. Incuiatul ușii nu înseamnă că nimeni nu va mai fi lăsat să intre în templu, ci înseamnă că niciunul dintre cei ce nu sunt aprobați nu poate intra, și de aceea este ușa închisă pentru toți aceia. Nici-o creatură de pe pământ nu este imputernicită să zică că ușa templului ar fi acum atât de complet închisă încât nimeni nu va mai fi lăsat să intre vreodată. După timpul împlinirii versetului al zecelea al parabolei au fost aduși în templu cei reprezentați prin Rut și Estera, și desigur ei au trebuit să fie aprobați înainte de a fi putut intra pe ușă în templu. Din timpul clădirii templului ușa sau intrarea templului a fost închisă pentru toți nelegiuții sau cei ce n'au fost aprobați după cum este scris: „Nimic întinat nu va intra în ea, nimeni care trăiește în spurcăciune și în minciună; ci numai cei scriși în cartea vieții Mielului”. — Apocalips 21:27.

²⁵ Ingerii Domnului stau de pază la porțile templului și împiedecă intrarea celor ce nu sunt aprobați. (Ezechiel 44:1,2) Organizațiunea împărăției Domnului are „douăsprezece porți, și la porți, doisprezece îngeri”. (Apocalips 21:12) Includerea completă a porții sau ușii în împărăție este un secret al Domnului care n'a fost descoperit niciunui om, și atâta timp cât este primejdie că cineva poate fi scos afară din templu, atâta timp trebuie desigur să steie deschisă și calea ca să poată intra un alt aprobat.

²⁶ Judecata în templu a început în anul 1918. „Mai pe urmă au venit și celelalte fecioare, și au zis: Doamne, Doamne, deschide-ne!” (Matei 25:11) „Mai pe urmă” înseamnă desigur un timp după ce clasa robului credincios și înțelept a intrat în templu și a devenit administratorul „averilor” sau intereselor împărăției Domnului pe cari în harul său li le-a încredințat. Cei nechibzuți n'au făcut nimic în numele Domnului pentru ași dovedi aprecierea pentru El sau bucuria, ei n'au făcut nimic spre cinstea sa în decursul perioadului întunecat al războiului mondial; dimpotrivă, cel puțin unii dintre ei au conspirat să facă rău celor credincioși și alți nechibzuți au urmat pe acești conspiratori. Acești nechibzuți au fost mai demult „fecioare” când a apărut Domnul și și-a început domnia, acum însă au fost violați sau siluiți de organizațiunea Diavolului și astfel și-au pierdut fecioria și au fost de fapt numai după nume fecioare. (Zaharia 14:2) Societatea Diavolului s'a luat după ei și ei au cedat lingușirilor „bandei” lui Satan. Mai târziu aceste așa-zise fecioare au venit și au rugat pe Domnul să le lese să se furișeze în împărăție fără să fie seamă de regulile sale fixe. Iată argumentul lor: „Noi am făcut doară lucrări în numele tău; cu deosebire ne-am dezvoltat caracterul și noi desigur am slujit prin aceasta pe Dumnezeu nostru, și serviciul său într'adevăr n'ar trebui să fie mărginit numai la un singur grup. Fiecare din noi ar trebui să fie liber să slujească în felul său propriu. Doamne, te rugăm să ne deschizi și să ne lași să intrăm!” „Dar el, drept răspuns, le-a zis: Adevărat vă spun „că nu vă cunosc!” — Matei 25:12.

²⁷ Cei ce-au stăruit să se despartă de organizațiunea Domnului au fost invitați în mod public în 5 Ianuarie 1918 să cumpănească înc'odată plecarea lor pripită și nechibzuită dela organizațiunea Domnului și să se întorcă înapoi și să lucreze împreună cu ceilalți în armonie spre lauda și mărirea Domnului. (Vezi „Turnul de Veghere”, anul 1918, paginile 23, 24, în englezește) Această invitație a fost însă refuzată de cei nechibzuți și în loc să o primească au urmat mai departe calea lor egoistă. Ingerii Domnului îi însoțesc la templu și acolo Domnul Isus îi întrebuințează ca să transmită mesajul său altora. (Daniel 8:14) Clasa nechibzuită este reprezentată venind la Domnul și rugându-se să fie primită în împărăție, și zicându-i cam următoarele: „N'am lăsat să lumineze candelarele noastre

în numele tău? N'am cântat noi imni și n'am atras atențiunea asupra adevărilor pe cari le-am primit dela omul înțelept? Și n'am continuat noi oare ca în anii trecuți lucrul nostru al desvoltării de caracter? Oare nu ne-am deprins în întrebuințarea de cuvinte frumoase și cuvântări dulci ca să ne pregătim în felul acesta să-ți fim de ajutor la stăpânirea peste lume?” — Cei nechibzuți s'au arătat ca împotriviți, îndărătnici și egoiști, și regula Domnului este: „Împotrivirea nu este mai puțin vinovată decât închinarea la idoli”. (1 Samuel 15:23, Adorațiunea creaturii și venerațiunea sau cinstirea oamenilor în locul lui Dumnezeu este o uriciune în ochii lui Dumnezeu. (Luca 16:15) Adorațiunea creaturilor este un lucru tare urit înaintea lui Dumnezeu. Izraeliții au susținut că se închină lui Dumnezeu și au săvârșit în același timp „păcatul Samariei”. Tot așa a lucrat și clasa fecioarelor nechibzuite până în ziua de astăzi. A predica numai cuvinte în numele Domnului nu corespunde nici pe departe regulilor fixate de Domnul. Astorfel de nechibzuți le răspunde Domnul prin ingerul său și zice: „Nu orișicine-mi zice: Doamne, Doamne! va intra în împărăția cerurilor, ci celce face voia Tatălui meu care este în ceruri. Mulți îmi vor zice în ziua aceea: Doamne, Doamne! N'am proorocit noi în numele tău? N'am scos noi draci în numele tău? Și n'am făcut noi multe minuni în numele tău? Atunci le voi spune curat: Niciodată nu v'am cunoscut; depărtați-vă dela mine, voi toți cari lucrați fărădelegea”. — Matei 7 vers. 21—23.

²⁸ Ne întoarcem la parabolă: Adresându-se la cei nechibzuți și încăpăținați Domnul zice: „Nu vă cunosc”. Purtarea Domnului cu „fecioarele nechibzuite” vorbește mai tare ca cuvintele. Domnul a refuzat să deie ungera celor nechibzuți, și să le deie „numele cel nou” și o înțelegere cu privire la prezența sa și alte profeții, și să le dăruiască privilegiul să transmită stăpânitorilor și supușilor lor mesajul și să sufere prigonire din pricina Domnului din partea organizațiunii lui Satan. Cei nechibzuți au dibuit în întuneric de când au urmat calea lor nechibzuită, candelarele lor s'au stins și nu mai dau lumină. Nefiindu-le permis acestor nechibzuți să intre în casa sau templul Domnului, trebuie să meargă în locul lor propriu. Există deci vreun motiv biblic sau vreun alt motiv de a conchide că acești nechibzuți, împotriviți și nelegiuți, pe care Domnul îi alungă dela sine cu cuvintele „nu vă cunosc”, primesc sau vor primi vreodată o pozițiune subordonată sau un loc secundar în împărăția cerului? Există vreo autorizațiune biblică sau de altfel fle a zice că astfel de oameni trebuie să treacă prin timpul necazului și dacă voiesc pot aparține mulțimii mari de oameni care vine din necazul cel mare și stă înaintea tronului și acolo slujește pe Dumnezeu în veci? Răspunsul trebuie să fie negativ, adică nu, deoarece o astfel de concluziune nu este sprijinită nicidecum de rațiune (dreaptă judecată) și desigur de asemenea de niciun text biblic.

²⁹ Toți cari intră în împărăția cerească sunt „chemați la o singură nădejde”, și dela toți se cere credincioșie. Dumnezeu alege poporul ales din lume pentru numele său numai pe o singură cale și nu în diferite feluri. (Efeseni 4:3—6, 13, 14) Dacă Scriptura arată clar că Domnul are o suită de îngeri sfinți cari îl servesc, atunci pentrue să fie silită în ultima clipă o mulțime de alte creaturi, cari s'au dovedit ca îndărătnice, neascultătoare și nelegiuite, să treacă prin necazul cel mare pentruca să poată fi înălțate apoi la o pozițiune a serviciului care este ocupată în prezent de îngeri? O astfel de concluziune este cu totul absurdă (contrară minții sănătoase)?

³⁰ Ce zice Scriptura despre cei nelegiuți? Când a rostit Domnul această parabolă, s'a cugetat fără îndoială numai la aceia cari au fost odată candidați de drept la împărăție, atunci s'a cugetat la judecata pe care o va ține în templu și s'a cugetat și la aceea ce a zis mai înainte ucenicilor săi, și anume: „Fiul omului va trimite pe îngeri săi, și ei vor smulge din împărăția lui toate lucrurile, cari sunt pricină de păcătuire și pe cece săvârșesc fărădelegea, și-i vor arunca în cuptorul aprins; acolo va

fi plânsul și scrâșnirea dinților". (Matei 13:41) Faptul că Isus zice în parabolă fecioarelor nechibzuite: „nu vă cunoșc” dovedește de ajuns că „fecioarele nechibzuite” și „robul rău” precum și „robul cu un singur talant” sunt una și aceeași clasă. Isus a rostit aceste trei parabole în legătură una cu alta.

³¹ Despre „clasa robului rău” este scris: „Stăpânul robului aceluia va veni în ziua în care el nu se așteaptă, și în ceasul pe care nu-l știe, îl va tăia în două, și soarta lui va fi soarta fățarnicilor; acolo va fi plânsul și scrâșnirea dinților”. — Matei 24:50, 51.

³² Cu privire la robul cu un singur talant este scris: „Iar pe robul acela netrebnic, aruncați-l în întinericul de afară: acolo va fi plânsul și scrâșnirea dinților”. — Matei 25:30; Aceste scripturi exclud concluziunea că fecioarele nechibzuite cad într-o clasă subordonată numită „turma mare” sau „mulțimea mare de oameni” sau că ar putea fi numite cu vreun alt nume și după aceea vor ajunge în cer și vor servi pe Domnul înaintea tronului său.

³³ Având în vedere deosebirea clară dintre cele două clase a celor înțelepți și a celor nechibzuiți, Isus a dat urmașilor săi următorul avertisment solemn: „Veghiați dar, căci nu știți ziua, nici ceasul în care va veni Fiul omului”. (Matei 25:13) Cuvintele din acest verset „în care va veni Fiul omului” nu există nici în manuscriptul Sinaitic nici în cel Vaticanic și nici în cel Alexandrian, și de aceea nu se găsesc nici în Biblia americană revăzută, nici în Biblia engleză revăzută, nici în traducerea engleză Diaglott, și nici în diferitele traduceri ale Bibliei în limba germană ca Elberfeld, Parallel, Menge, Reinhardt, Weizsäcker și Stage, și de asemenea nici în „Noul Testament în limba română, traducere nouă după textul original”, editat de Societatea Biblică Britanică în 1932. Prin urmare cuvintele întrebunțate în acest text „Veghiați dar, căci nu știți ziua, nici ceasul” se referesc fără îndoială la arătarea Domnului Isus în templu; și de când a avut loc acest mare eveniment cei ce susțin a fi copii ai lui Dumnezeu dar cari n'au fost aprobați de Domnul la judecată, nu numai că nu văd că Domnul a venit în templu, ci afară de aceasta batjocoresc vestirea acestui mare adevăr și leapădă profetiile lui Dumnezeu pe cari le descopere aceloră cari-l iubesc. Ei refuză să iele parte la lucrul vestirii împărăției și răsbunării sale. Este scris că această ușă este incuiată pentru toți, și această închidere a ușii nu se va amâna până la Armagedon. Faptele cari s'au întâmplat din 1918 încoace cu privire la aceia cari se împotrivesc organizației Domnului dar cari susțin a fi încă în adevăr, adevăresc pe deplin cele spuse mai sus despre fecioarele nechibzuite. Ele nu formează „mulțimea mare de oameni” amintită în Apocalips șapte și n'au nimic deaface cu ea.

„Fecioare, însoțitoarele ei”

³⁴ Profetul lui Iehova descrie adunarea familiei regale în palatul marelui Împărat veșnic, și având în vedere faptul că această profecie se ocupă cu fecioare este potrivit să o luăm aci în cercetare. Acolo este scris: „Fata împăratului este plină de strălucire înăuntrul casei împărătești; ea poartă o haină țesută cu aur. Este adusă înaintea împăratului, îmbrăcată cu haine cusute la gherghef, și urmată de fete fecioare; după traducerea Dr. N. Nitzulescu; însoțitoarele ei, cari sunt aduse la tine”. — Psalm 45:13, 14.

³⁵ Când Domnul Isus a venit la templu și-a început lucrul de judecată, și atunci a adus pe urmașii săi credincioși, inclusiv rămășița credincioasă care se află acuma pe pământ, în templu sau în casa regală. (2 Tesaloniceni 2:1) Atunci a început el să judece pe cei vii și pe cei morți. (2 Timotei 4:1) Cei ce-au fost aprobați și au fost aduși în templu sunt arătați ca îmbrăcați cu haine regale; aceasta înseamnă că clasa templului a fost marcată ca aparținătoare casei Domnului și prin urmare ca fică a marelui Împărat al vecinicii. Cei credincioși au fost făcuți membrii ai familiei regale a lui Iehova, și a nume în virtutea adopțiunii prin Christos Isus care ia

pe cei aprobați de mireasă. Această adunare în templu începe cu învierea sfinților credincioși cari au fost atât de mult timp în somnul morții, și după aceea sunt adunați la Domnul credincioșii vii cari formează rămășița. Aceștia sunt descriși ca îmbrăcați „în haine cusute la gherghef”. Aceasta arată că ei nu mai sunt prizonieri, ci creaturile libere ale lui Iehova cari sunt supuse cu totul lui Iehova, și-l ascultă și se consacrează serviciului său și-i dau toată cinstea și mărire. Un astfel de serviciu credincios și plin de bucurie este o podoabă pentru cei adunați în templu, și astfel sunt arătați ca aprobații Domnului. Unora ca acestora le zice Domnul în cuvintele profetului: „Trezește-te, trezește-te! îmbracă-te în podoaba ta, Sioane! Pune-ți hainele de sărbătoare, Ierusalime, cetate sfântă!” (Isaia 52:1, 2) Aceasta este aceeaș ceată căreia li zice Domnul: „Te voi logodi cu mine pentru totdeauna; te voi logodi cu mine prin neprihănire, judecată, mare bunătate și îndurare; te voi logodi cu mine prin credincioșie, și vei cunoaște pe Domnul!” (Osea 2 vers. 19, 20) Cei arătați în parabola despre cele zece fecioare ca fecioarele înțelepte sunt cuprinși în clasa aceasta aprobată.

³⁶ O „fecioară” este cineva care este despărțit cu totul de organizațiunea lui Satan și este consacrat pe deplin lui Iehova Dumnezeu, și această clasă nu se mărginește numai la cei născuți de spirit. Punându-se unii ca aceștia pe față și cu totul pe partea lui Iehova și a organizațiunii sale și încrezându-se pe deplin în sângele lui Christos Isus și fiind ei devotați în mod dezinteresat Domnului, ei sunt curați și nu-și pătează curăția sau fecioria prin legături cu organizațiunea Diavolului. Profetul zice: „urmată de fecioare, însoțitoarele ei, cari ies la iveală”. Mai întâiu este adunată clasa miresei la casa împăratului și după aceea la invitarea Domnului — preumbrită prin invitarea lui Iehu făcută lui Ionadab să se suie la el în car — se asociază și alții casei regale. Aceasta înseamnă că ei însoțesc și urmează clasa miresei care este reprezentată prin rămășița de pe pământ.

³⁷ Tabloul profetic arată așa dar aici pe fica Împăratului veșnic, care a devenit mireasa lui Christos Isus a Regelui uns al lui Iehova, adunată la el, și apoi pe clasa Ionadab adusă în aceeaș ceată cu aceia cari reprezintă pe pământ mireasa. Cu privire la aceste însoțitoare ale miresei este scris: „Vor apuca pe un Iudeu de poala hainei, și-i vor zice: Vrem să mergem cu voi; căci am auzit că Dumnezeu este cu voi!” (Zaharia 8:22, 23) În acest tablou ele corespund Dorei însoțitoare sau doicei Rebeccei care a însoțit pe Rebecca când a mers să întâmpine pe mirele ei Isac. (Genesa 24:59; 35:8) Fecioarele, însoțitoarele miresei, nu caută să se facă asemenea cetei miresei sau să o învețe ci după cum zice profesia: ele „o urmează”. Tot așa nici Ionadab n'a apucat frâul cailor cari trăgeau carul lui Iehu, ci Ionadab a călătorit cu Iehu (după ce a fost invitat de el. Tot așa și astăzi clasa Ionadab nu conduce și învață pe rămășița credincioasă care reprezintă pe mireasă, ci o însoțește urmând-o și servind pe Iehova. Ionadabii aud mesajul vestit de clasa miresei și-l primesc și se alătură vestirii. (Apocalips 22:17) Ei urmează pe rămășiță pe calea croită spre Sion. (Isaia 35:8-10) Ei au fost mai înainte prizonieri acum însă nu mai sunt, ci liberați din organizațiunea Diavolului se adună și se unesc sub organizațiunea Domnului. Când poporul ales al lui Dumnezeu Izraeliții au fost liberați din Egipt și au pornit la drum spre Canaan li s'au alăturat și oameni cari nu erau iudei: „O mulțime de oameni de tot soiul s'au suit împreună cu ei; aveau și turme însemnate de oi și boi”. — Exodul 12:38.

³⁸ Când în anul 536 înainte de Christos rămășița lui Israel a ieșit din Babilon și s'a întors la Sion, ea a fost însoțită de o ceată de oameni cari nu erau iudei (de Nethinim-i, adică „dăruți” ca ajutători), cari au servit împreună cu Izraeliții. (Ezra 2:43, 58, 70) Acești Nethinim-i au ilustrat sau preumbrit pe Ionadabi, însoțitorii sau ajutătorii clasei miresei de pe pământ care este reprezentată astăzi prin rămășița de pe pământ.

³⁹ Vin aceste însoțitoare sau tovarășe ale miresei cu plânsete și tânguiri? Nici poveste! Dimpotrivă, profeția declară: „Ele sunt duse în mijlocul bucuriei și veseliei, și intră în casa împăratului”. (Psalm 45:15) Aceste persoane pline de bucurie sunt aceleași cari au primit semnul pe frunțile lor, și ele nu mai suspină și nici nu mai gem ci sunt voioase în Domnul. (Ezechiel 9:4) Cu bucurii sunt conduse ele la Domnul Isus ca „alte oi” ale sale. „Mai am și alte oi, cari nu sunt din staulul acesta; și pe acelea trebuie să le aduc. Ele vor asculta de glasul meu, și va fi o turmă și un Păstor”. — Ioan 10:16.

⁴⁰ Ei slujesc pe Domnul cu bucurie „zi și noapte”, adică neîncetat, și nu numai cinci ore pe săptămână. (Apocalips 7:15) Ele nu merg în cer, dar în timp ce clasa miresei reprezentată prin rămășița credincioasă este încă tot pe pământ, aceste însoțitoare au privilegiul să fie de ajutor miresei în serviciul casei împăratului sau templului pentru Iehova. Descrierea mulțimii mari de oameni din Apocalips șapte corespunde exact descrierii însoțitoarelor clasei miresei făcute în Psalmul 45. Profețiile lui Iehova scrise înainte de aceasta cu mult timp au fost făcute de el multă vreme ascunse până când a sosit timpul său rânduit; și acum le desfășoară în harul său într'un mod minunat și le lămurăște aceluia cari-l iubesc și-l slujesc.

⁴¹ Domnul Isus este Păstorul cel bun al turmei sale. El aduce pe „turma mică” în templu și le dăruiește privilegiul să slujească ca membri ai casei sale regale. Isus are însă și „alte oi” și acum le aduce și pe acelea și le permite să se asocieze cu turma mică de pe pământ și să servească ca tovarășii ei. Stând ei toți împreună sub conducerea Păstorului bun și aparținând toți organizației lui Dumnezeu, ei toți sunt „o turmă” ceceea Isus a și zis. Iehova nu dă premiu pentru neglijență, îndărătnicie sau nesupunere „necurăție sau necredincioșie, prin aceea că răsplăți pe creaturile cari lucrează în felul acesta printr'un loc de o importanță secundară în împărăția sa. Dimpotrivă, Scriptura declară că fără credință și credincioșie este cu neputință să fie cineva plăcut lui Dumnezeu. (Ebrei 11:6) Mulțimea mare de oameni a fost mai demult în captivitate, dar acum este pusă în libertate și este adusă în organizația Domnului. Este privilegiul rămășiței care se află acuma pe pământ să aducă fructele împărăției aceluia care vin acuma și formează mulțimea mare de oameni; și aceștia din urmă după ce au venit și au intrat în organizația lui Dumnezeu, ca însoțitoare ale clasei fecioarelor, ale rămășiței credincioase, au privilegiul și datorința să slujească și să ieie parte la servicii. De aceea Ionadabii să ieie parte împreună cu rămășița la toate adunările generale și la toate adunările de serviciu dând oamenilor mărturie cu privire la Iehova și împărăția sa.

⁴² Scriptura dă genealogia și numele oamenilor credincioși precum și ale celor necredincioși lui Dumnezeu, și anume începând cu Avraam până la nașterea lui Isus, și împarte lista în trei diviziuni separate de câte patru sprezece generațiuni fiecare: „Deci, dela Avraam până la David, sunt patru sprezece neamuri de toate; dela David până la strămutarea în Babilon sunt patru sprezece neamuri; și dela strămutarea în Babilon până la Christos, sunt patru sprezece neamuri”. (Matei 1:2—17) Acești oameni credincioși ai timpurilor vechi sunt amintiți cu aprobare deoarece ei au fost credincioși și devotați pe deplin lui Iehova. Ei nu sunt aprobați din pricina „desvoltării caracterului” lor sau din pricina lucrului ce se înțelege sub această expresiune întrebuițată de mulți până în ziua de astăzi. Ei au fost activi, veghetori, curagioși și fără frică. Ei și-au puzit neprihănirea față de Iehova Dumnezeu, și ei n'au făcut lucrul acesta prin cuvinte dulci ca mierea și printr'un mod de a vorbi domol în legăturile lor cu toți aceia cari au venit în atingere. Dacă ar fi făcut aceasta, atunci n'ar fi fost atacați de mulțimea Diavolului. Ei au avut credință în făgăduința lui Dumnezeu că va naște o sămânță prin care vor fi binecuvântate toate familiile pământului, și din pricina acestei credințe ei s'au devotați în mod credincios lui Iehova Dumnezeu.

Toți aceștia trebuie să primească viață prin Christos Isus ca Executorul voinței lui Dumnezeu și marele Preot al lui Iehova. (Romani 6:23) Acum zice Psalmistul despre acești bărbați credincioși din vechime cari au fost numiți în acel timp „părinți” (Psalm 45:16): „Copiii tăi vor lua locul părinților tăi; îi vei pune domni în toată țara [peste tot pământul; după Biblia americană]. În loc de părinți pământești ai lui Christos Isus acești credincioși vor deveni copii ai lui Christos Isus deoarece el, prin voința și porunca lui Iehova, devine Tatăl sau Dătorul de viață al oamenilor, și de aceea este numit și „Părinte Vecinic”. (Isaia 9:6; Isus n'a avut strămoși cerești sau părinți în cer deoarece Iehova este acolo singurul său Tată. Iehova Dumnezeu a înviat pe Isus din morți și l-a ridicat la cea mai înaltă pozițiune în organizațiunea sa, și Iehova l-a făcut și „Părinte Vecinic” al aceluia cari au fost odinioară părinții săi pământești precum și al tuturor aceluia de pe pământ cari vor primi vreodată viață veșnică. Acei oameni credincioși din vechime au fost înaintea Domnului Isus în carne sau trup. Ei n'au putut aparține fecioarelor, însoțitoarelor clasei miresei cari urmează pe Christos Isus și pe mireasa sa deoarece au murit înainte de a veni mirele. Domnul însă îi va învia din moarte la timpul său rânduit și-i va face domnitorii sau voievozii vizibili ai împărăției sale de pe pământ. Întreagă organizațiunea lui Iehova este așa dar o singură instituțiune măreață și armonioasă care aduce în veci serviciu și laude numelui Celui Prea Înalt.

⁴³ Unii poate că vor întreba: Nu face Scriptura o deosebire clară între preoți și Leviți și nu arată că preoții reprezintă pe turma mică iar Leviții reprezintă pe aceia cari vor ocupa un loc secundar în cer și pe cari de obicei îi numim „turma mare” sau „mulțimea mare de oameni”? Reprezentat-a țapul lui Iehova pe turma mică sau casa regală? și n'a reprezentat țapul ispășirii „mulțimea mare de oameni” sau pe aceia cari vor ocupa în cer o pozițiune de o importanță secundară? Aceste întrebări trebuiesc cercetate în numerele următoare ale revistei.

Întrebări pentru Studiu

- Alin. 1. Ce și unde este „Ierusalimul”, cetatea sfântă? Ce declară Scriptura despre cerințele puse aceluia cari formează casa regală?
- Alin. 2—4. În ce legătură însemnată a fost rostită parabola despre cele zece fecioare? Ce reiese din aceasta cu claritate referitor la aplicațiunea parabolei? Ce înseamnă faptul că este vorba de „zece” fecioare? și că „și-au luat candelile”?
- Alin. 5, 6. Pentru ce sunt puse în cercetare aci cele zece fecioare în legătură cu mulțimea mare de oameni? Citează câteva fapte cari au fost deja observate și cari arată că aceste două clase nu sunt unul și același lucru. Care clasă este reprezentată prin fecioarele nechibzuite?
- Alin. 7. Arată cu ajutorul scripturilor deosebirea dintre cei înțelepți și cei nechibzuți.
- Alin. 8. Cu ce ocazie a rostit Isus parabola despre cele zece fecioare? Arată și alte scripturi cari anunță dinainte că va ieși o clasă nechibzuită și de asemenea și sfârșitul pe care-l va avea.
- Alin. 9. Explică cauza pentru înțelegerea clară de acuma cu privire la clasa fecioarelor nechibzuite. Arată în puține cuvinte la cari clase se arată prin „mulțimea mare de oameni”, „prizonieri”, și „fecioarele nechibzuite”?
- Alin. 10—12. Aplică faptele profetice, a) că toate fecioarele au avut „candele”; b) că fecioarele nechibzuite deși și-au luat candelile totuși „n'au luat cu ele untdelemn”.
- Alin. 13—15. Ce se arată prin declarațiunea: „Fiindcă mirele zăbovea, au așpit toate, și au adormit”? Când și cum s'a împlinit strigarea profetică a versetului al șaselea? și când și cum s'a împlinit expresiunea profetică a versetului al șaptelea?

16—18. Explică pentru ce n'au avut fecioarele nechibzuite uleiul de ajuns la sine. Explică cum au recunoscut lipsa lor și cererea lor făcută fecioarelor înțelepte să le deie din uleiul lor.

19, 20. Explică pe larg răspunsul dat de fecioarele înțelepte celor nechibzuite la cererea lor de ulei. Arată ce îndreptățit a fost răspunsul lor.

21. În ce chip s'au dus fecioarele nechibzuite la vânzătorii ca să-și cumpere untdelemn?

22—24. Arată cum s'au împlinit următoarele declarațiuni: a) „Atunci „a venit mirele: cele ce erau gata, au intrat cu el în odaia de nuntă”; b) „și s'a încuiat ușa”.

25—29. Ce-au făcut „celelalte fecioare” din parabolă? și ce-au făcut ele la împlinirea parabolei? Arată motivul pentru răspunsul pe care li l-a dat Domnul când s'au rugat să le permită să intre. Au prin urmare fecioarele nechibzuite o nădejde de a primi un loc subordonat în cer sau de a deveni o parte a „mulțimii mari de oameni”?

30—33. Asemănă declarațiunea lui Isus din versetul

doisprezece de aici cu Matei 24:50, 51 și 25:30. Ce reiese din aceasta cu privire la starea și situațiunea fecioarelor nechibzuite? Aplică versetul 13.

Alin. 34—36. Aplică următoarele cuvinte profetice la timpul prezent: a) „Fata împăratului este plină de strălucire înăuntrul casei împărătești; ea poartă o haină țesută cu aur”; b) „este adusă înaintea împăratului, îmbrăcată cu haine cusute la gherghel”; c) „urmată de fete, însoțitoarele ei, cari sunt aduse la tine”.

Alin. 37—40. Cu ajutorul scripturilor ca ilustrațiune arată legătura dintre fecioarele aprobate din această parabolă și cele amintite în Psalmul 45:14.

Alin. 41. În cari fapte se poate vedea o împlinire a Apocalipsului 7:15 și Ioan 10:16?

Alin. 42. Explică Psalmul 45:16.

Alia. ... Cari alte întrebări se imbulzesc aci, cari trebuiesc puse sub cercetare?

[W. T. din 15 Octombrie 1935].

ADMINISTRATORI DE REVISTE

La începutul anului 1935 a apărut în buletin o regulă de organizare în mod amănunțit referitor la administratorii de reviste, prin care au fost avertizați că abonamentele se plătesc întotdeauna la început și nu la urmă. Tot în acel buletin a fost specificat datorința, răspunderea și drepturile administratorului de reviste al grupelor, însă în mod dureros că această regulă a rămas neobservată în unele grupe, și au căutat mai mult ca să fie plăcuți persoanelor iubitoare de regulă. Acum însă din cauza celor neregulați, s'a oprit revistele grupei întregi și astfel trebuie să suferă cei nevinovați din cauza celor neregulați și vinovați, deoarece administratorul de reviste nu s'a conformat regulii de organizare. La Societate nu putem să știm cine a plătit revista în grupă și cine nu, însă administratorii locali de reviste trebuie ca să aibă o listă în care trebuie să știe acest lucru și el ar fi avut datorința ca să oprească revista la timp a acelor cari nu și-au achitat abonamentul la timpul stabilit.

Acum însă când este timpul pentru încasarea prețului abonamentelor pe anul nou și să-l trimită, cei neregulați nu și-au aranjat nici restanța. Acest lucru merge așa, ca și când un tren se oprește pe linia ferată și oprește și următoarele trenuri în circulație, din care cauză se pierde mult timp și se aduce pagube materiale.

Termenul plății abonamentului pe primul semestru al

anului, cade în luna Ianuarie și al doilea semestru în luna Iulie. Acelora cari nu achită voluntar abonamentele în aceste termene, li se trimite somațiune în luna viitoare și dacă nu le ajută nici somația, atunci cu No. 3 li se oprește revista. Acelora cari le umblă câte o revistă separată pe adresa lor, li se lipește la Societate somația pe revistele lor; natural că aceasta dă mult lucru și mult timp se risipește până când se lipește pe fiecare revistă somația, dar credem că jubiții noștri abonați ne vor scuti în viitor de astfel de lucruri zadarnice.

Pe acele reviste cari se trimit într'un sul la grupe, este datorința administratorului local de reviste ca să lipească somațiile sau să le prindă cu un ac de gămălie pe revistele acelor cari nu și-au achitat abonamentele și dacă totuși nu se va aranja, atunci este datorința lor ca să le abzeacă de a le mai trimite.

Este adevărat că și criza economică este motivul pentru neachitare, însă faptele dovedesc că cei săraci de multe ori achită mai regulat revistele, decât cei bogați; încă și mai mult, cei săraci sunt cu mult mai donatori, decât cei bogați. Experiența lucrătorilor din casă în casă cu lucrul punerii mărturie este fără deosebire aceea că 90% din cei săraci cumpără broșurile, ei au bani, iar cei bogați se plâng și se tânguiesc că n'au bani, deoarece unde le este inima, acolo dau și banii lor.

NUMERE DE PROBĂ GRATUITE

Numerele de probă gratuite s'au trimis în lunile Octombrie, Noiembrie și Decembrie 1935. Acelora cari au comandat în luna Decembrie li s'au trimis revistele de mai înainte într'uu sul, adică au primit deodată 3 numere, și cu sfârșitul lunii Decembrie s'au oprit revistele gratuite a seriei întâiu. Seria doua va primi revistele în luna Ianuarie, Februarie și Martie 1936 și se va termina cu sfârșitul lunii Martie.

Sunt rugați toți abonatorii cari au activat în comandarea numerelor de probă și în ridicarea abonamentelor, să

bi,aveoiască a trimite rezultatul lucrului lor, răspunzând la întrebările de mai jos:

1. Numele acelor la cari au comandat.
2. Comuna și județul.
3. Câți abonați au găsit? și în ce limbă?
4. Numele lucrătorului și adresa lui exactă.

Această situație să fie făcută de toți până la 15 Martie și să fie trimisă împreună cu raportul lucrului din 15 Martie.